

Giới thiệu Thầy Oi, Chuyện Của Chúng Ta...

Truyện Thầy Oi, Chuyện Của Chúng Ta... của tác giả Nyan thuộc thể loại truyện teen. "Nếu thế giới này chỉ có 5 loại người, thì chắc chắn rằng tôi là loại người thứ 6, bởi tôi chẳng giống ai cả."

Câu truyện xoay quanh nhân vật "tôi", tức An Hạ- loại người thứ 6 không thể xác định. Từ bé đã có những điều kỳ lạ, cho đến khi gặp ông thầy chủ nhiệm soái ca đây người theo nhưng vẫn ế này. ả cuộc sống bị đảo lộn, yêu thầy, người cách cả hơn chục tuổi của mình. Đây là truyện hư sinh huyền (thầy trò yêu nhau)

Bạn đang đọc truyện *Thầy Oi, Chuyện Của Chúng Ta...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: học lớp 7.

Oáp! Tôi thức dậy, vươn vai mà ngáp, nhìn đồng hồ đã 5 giờ 45 rồi. Uể oải lê thân xác này vào phòng tắm, tôi đánh răng rửa mặt và làm vệ sinh cá nhân. Hôm nay là ngày tôi bước vào lớp 7, sau một khoảng thời gian dài ngồi trên ghế trường tiểu học muốn mòn cả váy. Hôm nay, tôi sẽ là học sinh cấp 2, mang một sự oai phong lẫm liệt khó tả. Thôi, tôi ăn sáng đây. Bố mẹ tôi đi công tác xa, tôi thường xuyên phải ở nhà một mình nên từ lâu đã quen với cái cảm giác cô đơn khó tả. Mở tủ lạnh chỉ thấy một ít thịt lợn và cà chua, hành hoa cùng với vài quả trứng gà và nửa quả dưa hấu với hai hộp sữa bò còn chưa sử dụng. Tôi chán nản làm món trứng rán quen thuộc cùng một cốc sữa. Đối với tôi, như này đã là hạnh phúc lắm rồi, bởi bố mẹ đưa tiền tiêu tôi đều để dành, mua đồ cũng rất tiết kiệm. Tôi ăn xong, rửa bát rồi lười biếng nằm trên ghế sofa, cầm điện thoại mà lướt web. Sau một lúc, tôi nhìn đồng hồ đã thấy là 6 giờ hai mươi lăm, cũng đâu còn sớm nữa. Tôi thờ phào, tức tốc đạp xe đến trường.

Trường cấp hai của tôi có rất, rất và rất nhiều học sinh, phụ huynh, thầy cô và các thành phần khác. Nhanh chóng tìm lớp, tôi nhẹ nhàng tìm chỗ ngồi. Tôi ngồi dãy bàn ở giữa, bàn thứ hai từ dưới đếm lên. Một lúc sau, chuông reng báo hiệu đã đến giờ. Phút chốc, tôi thấy giáo viên chủ nhiệm bước vào. Chủ nhiệm của tôi năm nay là một thầy giáo, còn rất trẻ. Thầy nhanh chóng giới thiệu bản thân: Xin chào cả lớp, thầy sẽ là giáo viên chủ nhiệm của các em hôm nay. THầy xin tự giới thiệu, thầy là Nhâm Mục Diệu. Thầy đồng thời cũng là giáo viên dạy lịch sử của cả khối bảy và hai lớp ở khối chín. Rất vui được gặp các em. Rồi thầy khẽ mỉm cười khiến tim tôi như muốn lạc nhịp. Rồi thaafy điểm danh cả lớp, tới tên tôi, tôi hơi ngơ ngác rồi khẽ 'ạ'. Hôm nay, thời gian trôi qua quá thực rất nhanh. Bởi chỉ là bữa đầu nên chỉ cần làm quen rồi về từ buổi trưa. Tôi muốn sắm sửa cho bản thân một chút trong năm nay, bởi đã lâu rồi tôi chưa sửa soạn hay làm đẹp cho bản thân. Đến cửa hiệu giày Nike, tôi mở cửa bước vào. Nhân viên cửa hàng rất thân thiện, mỉm cười chào tôi. Tôi gật đầu đáp lại lời chào ấy rồi sắm cho bản thân một đôi giày thật đắt, thật đẹp. Kết quả là tôi đã tốn hơn tám nghìn tệ. Thật ra tiền tiêu của tôi mỗi ngày bố mẹ cho là một trăm hai mươi tệ, sau khoảng thời gian dài, số tiền tôi tích lũy được khá nhiều, chưa kể việc khi đi công tác dài hạn, bố và mẹ đều cho rất nhiều tiền. Ngoài trời nắng chói chang khiến tôi khó chịu, tôi đạp xe về. Săn có ngang qua một siêu thị mini, tôi mua một ít bia. Đùng ngác nhiên, tôi uống bia được mà. Chỉ là... tư lượng của tôi hơi kém, hai lon là đưa hạ gục tôi rồi. Sau một hồi lượn vòng quanh cửa tiệm (săn hưởng máy lạnh), tôi mua được : 3 lon bia, một gói kẹo Mintia, 2 bao bim bim, 3 gói mì, một túi khoai tây nhỏ và 3 quả chuối. Tổng cộng chỉ tốn chưa đến một nghìn tệ.

Về nhà, tôi nằm ỉ ra giường, bật máy lạnh và nhớ đến gương mặt của thầy. Tôi cảm thấy điều gì đó kì lạ! Cứ nhớ, nhớ nhiều lắm! Nhiều loạn tâm phi mất rồi!(1) Thôi, không nghĩ nữa, Mà hôm nay thực sự rất vui, tôi thờ phào, cầm Ipad rồi tìm vài thứ. Chán rồi, tôi nhắm mắt và ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Oi, Chuyện Của Chúng Ta...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Cố làm quen

(1) nhiều loạn tâm phi: tâm tư rối loạn.

Tôi lên trang của trường tìm kiếm tên của thầy, sau một khoảng thời gian dài, tôi đã tìm ra được cái tên mà mình luôn mong chờ :Nhâm Mục Diệu

Thầy thực sự rất đáng với cái danh hiệu soái ca ở thời đại nay nha! Sau đó tôi tìm kiếm vài thư thông tin cá nhân của thầy. Thật sự rất là khó khăn trong việc tìm kiếm, sau khoảng thời gian dài thật lâu, tôi mới tìm được. Ok! Vậy thì thầy là Nhâm Mục Diệu, năm nay đã đến cái tuổi hai mươi tám, chuẩn bị thành một ông chú ba mươi tuổi rồi (haha) Tôi chợt lóe lên một ý định cực kỳ, cực kỳ điên rồ... đó... là...là... là... tán tỉnh thầy rồi cứ thế mà tiến tới từng bước, từng bước nữa. Thật ra tôi biết rất rõ là ý định này điên rồ quá mức người ta có thể cho phép nhưng biết làm sao bây giờ vì tôi ... ờ... thích thầy mất rồi còn đâu. Vậy là thầy hơn tôi tới tận mười lăm tuổi. Tức là... khi tôi sinh ra, thầy đã trở thành học sinh cấp ba rồi nhĩ.Điền thi kệ chứ. Chán quá đi thôi, tôi muốn làm điều gì đó để bớt chán. Từ khi bố mẹ thường xuyên đi công tác dài hạn, tôi đã trở nên điên quá điên rồi. Đã bấy giờ tới rồi, tôi nên đi tắm thôi. Bỗng cánh cửa phòng tắm tự động mở ra, thấp thoáng trong gương làm cái bóng đen mờ. Tôi chắc chắn rằng mình không hoa mắt tí nào đâu. Mà tôi cũng chẳng quan tâm lắm vì từ nhỏ, có rất nhiều chuyện kỳ lạ bám quanh tôi. Nếu thế giới này có năm loại người, tôi chắc hẳn sẽ là loại thứ sáu- khó có thể xác định rõ ràng. Tôi có đôi mắt kỳ lạ mà bà nội hay bảo rằng : Đây là đôi mắt âm dương. Rồi đối với tôi, việc này quen thuộc quá rồi,

chẳng khác gì cơn bão. Tôi đi tắm một cách thản nhiên rồi ra chuẩn bị sách vở. Tôi nghĩ : Mai ta sẽ lại được gặp thầy, vui quá., bắt giác khỏe miệng tôi muốn tạo thành một nụ cười. Như mọi hôm, tôi có nhiệm vụ cao cả là mở phong ấn cho tiểu yêu tinh nhỏ bé của tôi - Phong Nhã- một con hồ ly nhỏ bé với bộ lông đen tuyền và đôi mắt xanh thẳm như biển đại dương, trông chừng như nhìn xuyên qua ta. Nhân danh chủ nhân củ Linh thú tam vĩ hắc hồ ly, ta triệu hồi ngươi. Tinh linh lập lời thề, hãy hoàn thành sứ mệnh, hãy cho ta thấy sự trung thành của ngươi. Cho ta thấy Tam vĩ hắc hồ ly! Rồi xù quanh tôi, những đốm sáng lấp lờ như đong đóm, màu tím, mang đầy sự quyến rũ nhẹ lơ lửng, rồi chạm đất, rồi tan biến vào hư không... Nhưng đốm sáng còn lại hội tụ lại với nhau, rồi dần dần, hiện nguyên hình là một con hắc hồ ly nhỏ bé, có ba cái đuôi đen tuyền ve vẩy. Con linh thú đó mở mắt, tiếng thủy tinh vỡ vang lên rồi biến mất. Tôi một nhào, ngồi phịch xuống đất. Con hồ ly kia khẽ nói : Ai da, một quạu nhĩ. Ta đâm lưng cho người, ta đâm lưng cho người,, Rồi 'Bùm!' nó biến thành một chàng trai... à không, là một cậu trai nhỏ bé, lon ton chạy tới đâm lưng cho tôi, cahwng ra đáng là linh thú gì cả. Tôi chán nản nói với nó : Chà, ta cảm ỉasc rằng ỉnh thích ai đó rồi. Ta phải làm sao đây? Nó cười, mắg yêu : Nè, tiểu thư ngốc! Người đang nghĩ cái gì vậy hả? Hời ta? Ngươi đừng hời ta mấy cái điều vô bổ , phạm tục người thường nữa! Thích thì đi làm quen đi. Tôi liếc xéo Phong Nhã, mặc kệ nó, cầm điện thoại và nhắn tin với thầy.

thầy ơi, em là học sinh của thầy, em mong được làm quen với thầy!

Bạn đang đọc truyện *Thầy Oi, Chuyện Của Chúng Ta...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Quỷ đả tường (1)

Thời gian trôi thực sự rất nhanh, thấ cái đã đến thứ bảy. Cuộc sống thường ngày diễn ra, quen thuộc đến mức khiến tôi chán và muốn phá hoại nó. Tôi thấy có hai cuộc gọi nhờ từ mẹ mà tôi qua đã gọi. Liếc mắt nhìn, tôi cảm lên và gọi lại. Sau một hồi chuông reng, cuối cùng mẹ cũng đã bắt máy. Từ đầu dây bên kia, tôi có thể cảm nhận sự triu mến, âm áp trong lời nói của mẹ : Alo, tiểu nha đầu nhà ngươi sao hôm qua không chịu nghe máy hả? À mà việc học của tiểu nha đầu thôi nhà ngươi sao rồi? Ai chủ nhiệm? Có vui không? Đẹp trai xinh gái gì không?... và ba la bô lô một đồng thứ khác. TÔI không kịp trả lời, mẹ đã tuôn ra một tràn dài và tóm lại một câu 'Xin lỗi nhé bé con nhưng mẹ bận rồi, tôi gọi lại nhé!' rồi cúp máy cái rụp. Tôi còn đang ngơ ngác chưa hiểu điều gì cả. Thầy đã nhận được tin nhắn, trả lời ' Em là ai vậy?'

Sau một hồi giấu mặt, tôi đã hẹn được thầy đi cafe buổi tối. Hẹn ở quán cà phê Starbucks.

Tối- & giờ- thực ra là hẹn lúc bảy giờ rưỡi nhưng tôi muốn là người chủ động nên đã đến sớm hơn. Tôi mua một ly Capuchino đá xay rồi tìm một bàn trong góc, sát phía cửa sổ. Chạm rãi uồn ly capuchino đá xay mát lạnh, tôi vừa nhìn ra ngoài cửa. Thực sự tôi cũng không ngờ thầy là người rất chu đáo, mới bảy giờ hai mươi đã thấy thầy. Thầy mua một ly matcha latte rồi nhìn xung quanh. Tôi đưa tay lên, vẫy vẫy ra hiệu cho thầy. Thầy đến, hơi ngỡ ngàng rồi khẽ mỉm cười, ngồi xuống ghế. Thầy nhìn tôi, nghi hoặc hỏi : Em... sao biết thầy...? Tại sao lại mời thầy ra đây thế? Tôi không trả lời, cầm chiếc Iphone, nhấn vào phần ghi chú, bấm bàn phím trả lời;

'Chào thầy, em là học sinh lớp thầy, là An Hạ. Tôi nay, em muốn đi dạo với thầy một tí được không? Em chỉ mong là tối nay không có việc kỳ quái nào xảy ra vây quanh mình'

Tôi cảm thấy mình điên thật rồi, quá điên. Ấy vậy mà thầy lại đồng ý , thật là thân thiện quá mức cho phép!

Vì tôi đi taxi mà thầy đi xe nên thầy đồng ý chở tôi đi cùng. Tôi muốn đi nơi nào đó hoang vắng một tí, tận hưởng không khí trong lành vào ban đêm. Thầy chở tôi đến một nơi ít người rồi cùng tôi tản bộ. Thầy khẽ nói : Đây là bí mật của chúng ta, mong em sẽ không nói cho ai biết... Rồi chiếc xe máy của thầy bỗng trở thành vật nhỏ bé, như một món đồ chơi mà tôi hay thấy khi đi ngang cửa hàng lưu niệm gần nhà. Tôi không ngờ, ngoài tôi ra còn có người cũng đi không kém. Tôi chợt bắt giác rợn người, thấy sau lưng của thầy là cái bóng đen, như thứ tôi đã thấy trong phòng tắm. Tôi dụi mắt, vajt đó đã không còn. Chẳng lẽ mình hoa mắt? Bình thường, khi có những 'thứ đó' tôi đều cảm nhận một cách rõ ràng nhưng lần này, tôi chỉ cảm thấy nó. Tôi cảm thấy điều gì không lành. Khốn nạn thật! Thôi mặc nó, chút tôi sẽ xử lý sau.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Oi, Chuyện Của Chúng Ta...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Quỷ đả tường (Hoàn)

Gần chỗ chúng tôi đứng là một cánh đồng hoang. Cỏ lau phủ kín cao chót vót, trong đêm tối nó bỗng mang trên mình một nét mờ ảo rợn người. Tôi là một con người rất ưa việc khám phá, càng mạo hiểm, càng khó khăn thì lại càng hấp dẫn tôi. Tôi nhìn cánh đồng cỏ lau cao vút, xen lẫn là mấy khóm cúc dại đã héo khô từ lâu, nói với thầy : Thầy à, hay là mình đi vào kia dạo đi. Hình như gần đó có một bãi đất trống khá rộng đấy. Thế là, hai thầy trò chúng tôi đi vào bãi đất hoang đó. Gió thổi làm những cây lau ngã nghiêng, tiếng loạt xoạt phát ra nghe cảm thấy rợn gáy. Thật tình là tôi không biết là có điều gì xảy ra sau đó nữa. Đi chán chê, tôi ngồi phịch xuống nền đất đầy cỏ dại. Thầy cũng ngồi xuống, ngữ điệu có hơn lạnh nhạt : Mệt rồi sao? Hay là chán rồi? Tôi liếc xéo thầy, lăm bầm : Mệt, mệt cái nhà thầy ấy. Chỉ là đi chán thì ngồi thôi, chứ cái này chả đáng là bao. Ủ! Không mệt thì thôi, việc gì phải rũa nhà tôi thế thừa tiểu thư. Tôi phồng mồm tròn má, rồi xì một cái rồ to, đứng dậy đi, chẳng thèm quan tâm đến thầy nữa. Tôi cùng thầy đi ra khỏi cánh

đồng hoang vu này. Chúng tôi đi, đi và đi, Kỳ lạ thật! Sao lại không thấy lối ra? Khốn kiếp, đừng nói là... Tôi bất an nhìn thầy, dường như thầy cũng đã nhận ra, trấn an tôi : KHông sao, không sao... Chỉ là,,, hình như chúng ta đã xui xẻo, không may bị Quỷ đã tường trên đùa rồi.. Tôi biết, loại quỷ này chuyên đi trên chọc nguowfiddi lạc vào rừng hay những cánh đồng hoang vu này. Chúng tôi đi, đánh dấu từng chỗ rồi về điểm xuất phát. Trời ạ! Như vậy thì cả đời sống trong đây mất thôi... Tôi bắt đầu dừng lại, quan sát kỹ xung quanh. Gió vẫn thổi, dường như ngày càng mạnh hơn thì phải. Bất chợt, tôi nhìn thấy 'nó'. Con quỷ này, khác với những gì tôi tưởng tượng. Nó chẳng khác gì một đám khói, và đặc biệt là hình như nó đang cười. TÔI cố gắng vươn tay với tới thân thể bằng khói đen ngòm của nó. NHưng không được, tôi không thể chạm được đến nó, mặc dù đã rất gần, rất gần. Rồi, trong màn đêm u tối, nó dần tan vào hư không, văng vẳng bên tai tôi là tiếng cười chế nhạo của nó dành cho tôi. Tôi nhìn thầy, thầy không trả lời. Sau một lúc, thầy mới hé môi nói : Ừm, đối với loại quỷ ày, ta chỉ còn một cách để thoát thôi... đó là..... vừa đi tìm đường ra vừa chửi. Tôi như không tin vào tai mình, Hét lớn : Thầy đùa em chác? Vừa đi vừa chửi? Em không có bị điên hay thần kinh có vấn đề đâu mà vừa đi vừa chửi? Thầy không để tôi nói xong, liền tán dương : Hay lắm! Tiếp tục phát huy thì chẳng mấy chốc chúng ta sẽ thoát được ra ngoài. Khi nào thoát ra, thầy sẽ dẫn em đi mua hồ lô ngào đường. What?! Gì cơ...? Vậy từ nãy đến giờ... Mặc kệ, tôi vừa đi vừa chửi. Chết tiệt, cuối cùng cũng thoát rồi. Tôi thật sự muốn độn thổ quá đi, thật quá bề mặt mà. Chết tiệt thật, con quỷ đáng chết này, tôi sẽ tiêu diệt nó!

Như lời hứa, thầy dẫn tôi đi mua hồ lô ngào đường. Tôi không ngại, ăn liền ba xâu. Chưa thỏa mãn tôi liền nói : Ta đi ăn nguru bì đường (1)

Bạn đang đọc truyện *Thầy Oi, Chuyện Của Chúng Ta...* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Bánh bao nhân thịt người (1)

(1)nguru bì đường : một loại kẹo ở TQ, như da bò.

Chủ nhật là ngày tôi lười biếng, cực kỳ cực kỳ lười biếng. Tôi làm vệ sinh cá nhân rồi thay đồ, đi mua đồ ăn sáng. Tôi bỗng nổi hứng muốn ăn bánh bao. Đi đến một con hẻm nhỏ mà tôi vốn không biết tên, ngó nhìn xung quanh tìm chỗ bán bánh bao, màn thầu(1) để ăn sáng. Đúng là tôi lười quá mà.Hôm nay thực lạ, chẳng thấy ai bán buôn. Một số cửa tiệm thì đang dọn dẹp, thu hàng vào một góc nhỏ để quét dọn. Đi sâu vào trong hẻm mới có thể miễn cưỡng tìm được một tiệm bán bánh bao. Cửa tiệm trông ngoác cả ra, không thấy chủ tiệm, tôi gọi lớn vào trong quán : Chủ tiệm ơi, làm ơn bán cho cháu hai cái bánh bao xá xiu với! Tôi gọi đến lần thứ ba mới thấy ông chủ đi ra, mặt tỏ vẻ không muốn bán cho tôi. Miễn cưỡng lấy cho tôi hai cái bánh bao, ông chủ hơi cau mặt, bảo : Tổng cộng mười hai tệ. Tôi nhanh chóng trả tiền rồi đi về nhà. Thật là... sao bán buôn lại kỳ như vậy nhỉ? Về đến nhà, tôi nhanh chóng bữa đôi cái bánh bao. Thay vì là mùi thịt xá xiu thơm ngon, tôi lại ngửi thấy mùi hơi hắc. Cắn một miếng, tôi chắc chắn rằng đây không phải là thịt lợn. Thịt rất dai, vị cũng không hề giống các loại thịt tôi từng ăn. Nếu là thịt đất tiền thì cũng không bao giờ có giá bán sáu tệ một cái cả. Biết thế thì tôi đã ăn màn thầu rồi, à mà đúng hơn là không mua ở chỗ đó nữa.

Hôm sau, tôi đọc báo thì thấy có người mất tích. Là một thanh niên tầm mười lăm, mười sáu tuổi. Đã mất tích được hai hôm rồi, chỉ biết lần cuối gặp là bảo đi mua bánh bao. Lại là bánh bao, tôi bị ám ảnh bởi nó rồi đây. Tôi lại đi vào con hẻm đó, đầu sao cũng là thứ hai nên phải đi thật sớm, không phải tới lúc mặt trời cao ba sào mới lê thân lét xác đi mua. Hôm nay có mấy thím bán bánh bao sớm nên tôi tranh thủ mua vài cái, sẵn mua cho thầy luôn. Bà thím mời mọc tôi :Cháu gái mua bánh bao đi, ngon lắm! Tôi hơi dè phòng, bảo bà thím :Thật là ngon không ạ? Thím bán hàng khá thân thiện, mỉm cười trả lời: Đương nhiên là thật rồi. Thử hỏi mọi người xung quanh đi, tiệm bánh bao màn thầu Di Ba Trương là ngon nhất khu này. Đảm bảo uy tín, đặc biệt nổi tiếng với bánh bao xá xiu nha Tôi nửa tin nửa ngờ: Thím chắc chắn cho cháu nha. Hôm trước cháu mua ở tiệm kia kìa, cái tiệm Bá Bá Thúc đó. Mua hai cái bánh bao mà thịt ăn vào cứ ghê ghê kiêu gì ấy. Thím ra hiệu nói nhỏ với tôi: Đừng mua bánh ở tiệm đó. Nó kinh lắm. Có nhiều người ăn cũng phản nản như là thịt lợn bị thối, có lần bẻ đôi bánh thì lúc nhúc hôi bên trong nữa. Tôi không còn gì để chứng minh rằng chỉ do mình xui xẻo. Thật tình là làm ăn như thế thì chỉ có lỗ vốn thôi. Bán buôn như vậy thì còn ai dám mua nữa chứ. Tôi nhanh chóng mua ba cái bánh bao rồi trả tiền, đạp xe đến trường. Tuần thứ hai là đã bắt đầu học các môn phụ khác rồi, quen được nhiều thầy cô hơn. Dẫu thế nào thì cũng có giờ ra chơi, tôi tranh thủ lên lên lút lút kiểm thầy để đưa bánh. Thật tình là quá mệt vì trường đã rộng rồi mà còn không rõ các lớp nữa. Mãi mới kiếm được. Trời khá lạnh nên tôi phải cố gắng hết sức để giữ những hơi ấm quý giá cho cái bánh. Thầy giáo Nhâm cảm ơn tôi, nhanh chóng cắn một miếng rồi bảo : Đây là bánh của tiệm Di Ba Trương... tuyệt nhỉ? Tôi cũng ăn bánh, cảm nhận sự thơm ngon của nó. Thật là hạnh phúc quá đi mất! Tôi kể cho thầy nghe về cái bánh bao xá xiu tôi mua hôm qua, lòng bức xúc vì tốn hết mười hai tệ. Thầy giáo Nhâm hơi cau mày, trầm ngâm một lát rồi nói : Thực sự là thầy không chắc nhưng chút nữa, em đi về với thầy nhé... Oa! Đương nhiên là tôi đồng ý rồi, cảm giác như đang nở hoa, xung quanh tràn ngập màu hồng rực rỡ. Sau ba tiết học, tôi cùng thầy đi về. Đương nhiên thì chúng tôi cùng kiểm bãi đất trống, không có người để thầy hóa phép trên chiếc xe đạp của tôi, cho nó nhỏ gọn. Đi ngang qua con hẻm, tôi bảo thầy dừng lại một chút vì tính vào trong mua một ít rau về làm bữa trưa. Vừa xuống xe, mới đi được vài bước tôi đã cảm thấy choáng váng, sau đó thì không hết trời trắng đây quý gì hết.

Khi tỉnh dậy, tôi thấy mình đang nằm ở một nơi hoàn toàn xa lạ,đầu đau nhức không thể tả. Dần dần định thần lại, tôi thấy kê bên là thầy.Thầy bị trói chặt chân tay, để ý kĩ thấy rõ tay trái bị thương, dù sao cũng may là vết châu nhẹ ngoài da. Thầy đã tỉnh từ lúc nào,nói: Tiểu An, em có sao không? Thầy gọi tôi là tiểu Ab kia! Thích quá đi. Tôi lắc đầu, ý nói không sao. Chỉ là...tay tôi bị trói chặt, chân cũng thế. Có một điều mà tôi hiện giờ quan tâm là áo khoác của tôi đâu? Cúc áo đồng phục bị mở toang, thảo nào thầy không nhìn tôi. Mai là chỉ mờ khuy thôi, thân thể vẫn còn an toàn, không đáng lo ngại. Vừa lúc đó, tôi thấy hai người đàn ông và một người đàn bà bước vào. Mụ già hơi béo, ăn mặc kín như bưng, còn hai người đàn ông thì một người đáng vẻ thư sinh, mặc đồ công sở, một người vừa béo vừa mặc áo ba lô, mồ hôi nhễ nhại gồm ghềnh. Nhưng tôi lập tức nhận ra người đàn ông béo đó là chủ tiệm bánh bao tôi mua hôm chủ nhật. Ba con người bước vào, hùng hổ,tay cầm dao, ló vào một cô bé cỡ ba, bốn tuổi. Cô bé toàn thân run lẩy bẩy, đôi mắt lộ rõ vẻ hoảng loạn, hoang mang xen lẫn thất vọng. Con bé tội nghiệp đo đánh bầm dập thể thâm được đặt trên nột cái ghế. Người đàn ông béo coi đồ của nó, bắt đầu đồ việc đòi bại đáng chết. Con bé khóc thét lên vì đau, cánh tay bị đánh tủa máu, miệng không ngừng hét : Mẹ ơi cứu con. Đau quá đi! Dừng lại! Tôi sồn da gà trước tình cảnh trong cuộc đời tôi chưa bao giờ thấy. Đó là ấu dâm. Tên này thật đáng chết. Sau một lúc lâu, như đã chán chê, hần ta lấy cây rìu sắc nhọn gần đây, rồi 'Phập!' một tiếng. Đầu của cô bé ấy lăn lóc, mắt trợn ngược, miệng há hốc. Người thư sinh bảo: Này ông già,hơi quá rồi đấy. Con bé kia, dậy rồi nhì? Đừng hòng già bộ, chiều này bọn ta quen rồi. Em gái à, mau lấy dụng cụ, ta sẽ cho bọn lợn kia ăn.

(1) màn thầu : bánh bao không nhân

Bạn đang đọc truyện *Thầy Oi, Chuyện Của Chúng Ta...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Bánh bao nhân thịt người (2)

Hóa ra bà cô béo kia chính là em của người đàn ông đáng về thư sinh, còn người đàn ông béo thì tôi vẫn chưa biết. Cô em đi đến một cái kết sắt đã gỉ, đeo găng tay y tế, mặt đồ bảo hộ kín mít như có bệnh dịch, lấy chìa khóa mở cái kết sắt ra. Bên trong cái kết sắt bốc mùi hôi thối từ những miếng thịt thiu, đang thối rữa, bên trong lúc nhúc giòi. Tôi kinh hãi, cảm giác dạ dày muốn trào ngược ra. Chết tiệt! Bọn chúng rõ ràng là điên hết cả rồi! NGười đàn ông béo nói bằng cái giọng ồm ồm đáng ghét : Tiểu Lỗ, Tiểu Hoa. Sao lại bắt hai người này thế? Trời ạ! CHính ông còn không biết kia kìa! Bỗng thấy tôi - Nhâm Mục Diệu, khẽ huýt vào tay tôi một cái đau điếng. Tôi bất giác hét : Á! Bị điên hay sao vậy? Bọn giết người đó nhìn tôi, tên thư sinh cười hèn hếch, cầm cây dao dính đầy máu đã khô, cơ thể bốc mùi tanh tưởi khiến tôi muốn nôn mửa, dần dần tiến lại gần tôi. Tôi lùi cái thân xác vốn không còn sức lực, run rẩy, lắp bắp: NGười... người đừng qua đây... đừng lại.. đừng... đừng.. lại gần ta.. Hắn ta vẫn đến gần, đến khi toàn thân chạm tường, tôi mới có cảm giác hơi sợ hãi. Tên thư sinh Tiểu Lỗ dừng lại, liếc nhìn thầy giáo Nhâm rồi quay sang tôi. Hắn ta mỉm cười độc ác, xen lẫn hận thù nghi ngờ lừa dối. Tôi đã làm điều gì sai cơ chứ? Người đàn ông mập béo nói lớn :Tiểu Lỗ, ngừng đùa giỡn với con bé đi! Người đàn ông thư sinh tức giận, gằn giọng : Chiết tiết. Ông già, tôi làm gì cũng không phai chuyện của ông.KHi xưa nếu không tại ông thì bà nội xung quanh mất. Chẳng thể hiểu nổi. Từ một đồng bọn, hùng hổ, múa đao múa kiếm cư nhiên lại trở thành một gia đình. Tên béo đang đồ tể(1) im lặng một lúc rồi lấy con dao lớn, nhìn là biết thân xác cô bé xấu số kia bị gì. Hắn vung tay, lưỡi dao dơ bắn ánh lên dưới bóng đèn vàng vọt, bám đầy dầu mỡ. Rồi tiếng dao lanh lảnh vang lên, tiếng máu chảy ồ ạt, bắn hết cả vào mặt tôi, dính hết lên đồng phục của trường. Tên hỗn đản(2)thư sinh và cô em gái béo ú của hắn nhìn cảnh tượng 'hùng vĩ' đó mà há hê. Bọn người này rõ ràng là thần kinh không hề ổn tí nào cả. Giờ đây, tôi bỗng hiểu được rằng cái bánh bao xá xíu đó là dùng loại thịt gì. Thật kinh tởm. Tên thư sinh lớn giọng, nói : Những kẻ sống trên đời này chẳng khác gì loài lợn. Đáng kinh tởm làm sao... Chúng chỉ biết ăn, chúng nên ăn chính đồng loại và chết hết đi. THế giới này buộc phải diệt thệ(3) Rồi hắn cười lớn

Bạn đang đọc truyện *Thầy Oi, Chuyện Của Chúng Ta...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Bánh bao nhân thịt người (hoàn) (đôi lời t/g muốn nói)

Đôi lời tác giả muốn nói

-----ta là dài phân cách-----

Mình thực sự rất xin lỗi vì phần bánh bao nhân thịt người(hoàn) mà chỉ ghi một nửa, kèm theo phần 2 quá ngắn, mong mọi người thông cảm. Mỗi ngày mình sẽ cố gắng up 1 chương, nếu rảnh, đặc biệt là thứ sáu, bảy và chủ nhật mình sẽ cố gắng up từ 2 đến 3 chương. Vì vốn tiếng Trung của mình quá ít (nói thẳng là nông cạn) nên mình xin đính chính lại ngữ bị đường là loại kejo của Trung Quốc, được bọc xung quanh bởi mè trắng, khá dày, như da bò nên được gọi là ngữ bị đường.

-----Hãy tiếp tục với câu chuyện

(1) đồ tể từ: yêu râu xanh

(2) hỗn đản: khốn nạn

(3) diệt thệ: tiêu tan

Tôi khinh bỉ nhìn hắn, nghiêng răng nghiêng lời : Tên kia, ta thật không hiểu người a! Ý người bảo bọn ta là lợn? Người cũng là đồng loại với bọn ta thôi. Cô em gái của hắn liếc tôi, tát tôi một cái đau điếng. Á cười lớn : Haha. Mày nghĩ mày sẽ thoát khỏi đây? Rồi cũng sẽ trở thành một trong số bọn chúng mà thôi. Bọn chúng xá xác, lấy nội tạng của cô bé xấu số, cho vào một cái ang bằng đồng màu nâu lớn. Bỗng tiếng vật cứng ma xát, tiếm ục ục từ trong ang phát ra nghe chói tai. Thầy Nhâm nhìn cái ang một lúc lâu, hình như đang suy tính gì đó rồi tiếp tục với công việc nhảm chán của bản thân- im lặng. Bọn chúng làm xong công việc của mình thì nhìn sang chúng tôi, chết thật. Chẳng lẽ chúng tôi sẽ như cô bé kia ư? Ta thật tình không muốn đâu a... Chẳng lẽ bọn chúng định lấy thịt của tôi ra làm nhân bánh bao? Rồi tạng.. Đầu tôi suy nghĩ thành một cục rối như mớ bòng bong. Nhưng sự thật không như tôi tưởng tượng, người đàn bà Tiểu Hoa chỉ hừ nhẹ rồi bảo : Bọn chúng.. để mai rồi xử, em mệt rồi. Bọn chúng gật đầu tỏ vẻ đồng ý, đồng thời cắt các vật dụng xẻ thịt phanh thây như rìu, dao chặt thịt lợn, kéo,...v.v Tôi thở phào nhẹ nhõm, rõ ràng là đại phú chu chương(1) rồi. Ai da, cứ tưởng là đại hung cơ chứ(2)

-----.....-----

(1) đại phú chu chương: hao phí tâm tư vào chuyện không đầu

(2) đại hung : cực kỳ xui xẻo, bất hạnh (đại: chỉ về điều gì đó to lớn, cực)

=====11111111111111111111=====

Bọn chúng ra ngoài không quên để lại ch chúng tôi một bát nước một ít cơm thừa... cho lợn. Thầy lúc này mới khẽ nói, nghe giọng bình tĩnh như không có gì xảy ra : Bọn chúng lúc bắt thầy rõ ràng là không biết thầy có điện thoại trong người. Em có thể giúp thầy gọi cho một người bạn được không? Đương nhiên là tôi gật đầu rồi, vì bảo toàn tính mạng cho bản thân. Cố gắng lắm tôi mới lấy ra được cái điện thoại mà gọi theo số thầy đọc. Cũng may chúng tôi đang ở dưới hầm của nơi buôn bán này. Tại sao tôi lại biết? Tại lúc này bọn họ chèo lên bằng một cái thang xếp, thế thôi. Người thầy gọi đến không biết là ai nhưng tôi sẽ đặt hết lòng tin của bản thân vào người này. Thầy bảo tôi yên tâm nhưng tôi không thể, bởi tôi đang trong bộ dạng phong phanh kích thích người khác, không những thế người ngọm còn dính đầy máu tanh tươi không chịu nổi. Đến bây giờ tôi vẫn còn thắc mắc cái ang đồng kia đang chứa cái gì, lúc này người đàn ông béo né tránh nó, rõ ràng không muốn đến gần cũng như nhìn thấy nó. Dầu thế nào, sau lần này e rằng tôi chẳng dám đụng đến bánh bao nữa mất. Nhìn điện thoại của thầy là đã biết rằng đến tới rồi. Đáng lý là giờ này tôi phải mở phong ấn cho tiểu Phong. Nhưng tôi muốn giữ bí mật này riêng bản thân mình biết cả thân. Tôi dựa vào vai thầy, mơ mơ màng màng, mắt tôi vẫn chưa muốn ngủ đâu. Bỗng tôi thấy trong góc phía đối diện là một dòng chữ màu xanh lam, ánh lên trong bóng tối, 'Ta là Hạ VUông Chu, là bạn của Vương Chí Lỗ, tức là người đã bắt hai người. Thực ra chúng tôi là bạn học rất thân, cùng vào khoa sinh học tự nhiên. Cậu ấy rất có năng khiếu trong việc nghiên cứu. Bỗng một hôm, cậu ta nhặt được một quả trứng, beeb trong có thể thấy rõ là một con ấu trùng màu lục do vỏ trứng trong suốt và trông khá mỏng. Nhưng thay vì để lại, cậu ta đem về, nuôi nó và bắt tay vào nghiên cứu. Vì tôi không đồng ý nên đã giết tôi, cả thân xác bị ấu trùng của nó ăn mất. Rồi những dòng chữ mờ dần, mờ dần và biến mất. Tôi đây hiểu được hàm ý của người này là muốn chúng tôi bắt kẻ này và diệt thệ. Tôi chắc chắn thầy cũng thấy, bèn nhỏ giọng hỏi : Ngày mai, chúng ta thoát được nhất định phải bắt hắn, nhé? Thầy gật đầu, rồi chúng tôi chìm sâu vào giấc ngủ trong hoàn cảnh tệ hại tột cùng (đối với tôi). Sáng hôm sau, bọn chúng xuống hầm, lần này chỉ có hai người đàn ông. Tôi bị tên thư sinh kéo xềnh xệch, đặt trên một cái cabin đầy máu, chỉ ít thì không có giòi. Hân cười gian tà, sở soạn người toi : A... cô bé thân mình mảnh mai quá nhỉ? Học sinh thì chắc chắn còn là xử nữ rồi a. Trước khi chết tao sẽ cho mày một ân huệ nhỏ, đó là trở thành đàn bà. Ha ha ha.. Tôi khiếp đảm nhìn hắn, tên đáng đồ tử này thật là hỗn đản. Trong ang lại vang lên tiếng lục đục chói tai, hắn hơi chần chừ rồi quay lại công việc như bản của bản thân. Vừa lúc hắn tụt xong vảy của tôi xuống là từ trên, tiếng người vang lên. Rất nhanh chóng, một đám người lao xuống, có cả cảnh sát. Tên tiểu Lỗ luống cuống, nhanh chân chạy đến bên cái ang, dùng sức mình mà đẩy nó ngã xuống. Bên trong là hàng chục con sâu lông lá màu lam, đông như giòi trườn đến bên bọn họ. Cảnh sát dùng súng, liên tục bắn nhừm con sâu. Con sâu này cắn vào chân một vị cảnh sát, hình như trong người nó có chất chống đông máu. Chân của vị ấy tuôn xối xả, những con sâu khác bị mùi máu hấp dẫn, cũng nhanh nhanh trườn đến. Thầy được họ cời trối, nhanh đến bên tôi bảo vệ. Cha con nhà hã cùng nhau đánh cảnh sát. Vị cảnh sát bị bọn sâu cắn, la hét do đau đớn, dần dần thịt bị thối rữa, bốc mùi hôi thối. Không biết từ lúc nào tôi bị xước tay, mùi máu thu hút vài con sâu gần đó. Thầy Nhâm nhanh tay làm khúc cổ tay bị thương, máu chảy nhỏ giọt. Bọn sâu ngửi thấy mùi máu của thầy, dường như rất sợ, chuyển hướng khác mà tấn công. phần lớn do sợ lũ sâu mà leo lên trước. Tôi cùng thầy nhanh chóng thoát khỏi nhùng cảnh hỗn độn này. Cha con hân bị bao quanh bởi lũ sâu, không còn đường lui. Ông bố làm bìa cho con, cho nhừm con sâu tham lam hút máu : Con mau lên đi, mau chạy đi! Hân hơi ngập ngừng, sợ hãi nhìn xung quanh, run rẩy tiến về phía cầu thang, nhìn người mình luôn oán hận : Ba! Rồi người bố dần thối rữa, tỏa ra mùi ôi gay mũi. Cấp cứu vừa kịp tới, cảnh sát đợi chúng tôi đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe và tình hình rồi lấy lời khai. Mọi chuyện cũng không khó khăn lắm vì thầy có một người bạn cũ trong ngành cảnh sát và một người chuyên gia về... cái gì đó tức người đã gọi cảnh sát cứu chúng tôi. Tất nhiên chúng tôi sẽ phải nằm bệnh viện để dưỡng sức, dưỡng thương mà không cần phải trả viện phí vì đã có nhà nước lo. Họ sẽ mau chóng có tên một chủng loài động vật mới, là một bí mật quốc gia nên yêu cầu chúng tôi giữ kín chuyện này, tránh làm người dân hoang mang lo sợ. Hôm nay là ngày nhớ đời của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Oi, Chuyện Của Chúng Ta...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Làm quen_Hạ gục đối phương chỉ trong chớp mắt_Kết quả (1)

Tuy rằng nằm viện miễn phí nhưng thực ra cũng rắc rối lắm chứ chả đùa đâu. Chúng đang bị nghi ngờ bởi lý do là tại sao tôi và thầy lại về chung, tại sao lại không báo cảnh sát sớm hơn rồi này nọ. Sao cũng được, dù có gì xảy ra cũng đã có thầy nói đỡ. Chỉ là... ở trường học thì không dễ như vậy.

NHờ vụ việc đó mà tôi quen thêm hai người bạn của thầy. Một người là Trương Nhật Nam, làm trong giới cảnh sát nên đã giúp chúng tôi trong việc điều tra thăm hỏi. Người còn lại là Tề Bác, một chuyên gia đồ cổ, tuy nhiên anh ta lại là một chủ công ty bất động sản, còn về cái gì thì họ không nói cho tôi biết. Buổi tôi ở bệnh viện thì cứ như một thảm họa. Không khí lạnh lẽo ghê người, hành lang tối om, không khí ngột ngạt. CHÚNG tôi được đặt riêng ở phòng ba người. Bao gồm thầy giáo Nhâm, tôi và một anh chàng nữa, còn là học sinh, tên Kỷ Thiệu, năm nay là học sinh cấp ba. Vào viện vì lý do là gãy tay, chân trái bị chấn thương nhẹ, gia đình cũng thuộc tầng lớp khá giả, quyền quý nên cũng biết cách ăn nói, rất dễ nghe. Thầy vẫn im lặng, giữ khoảng cách nhất định, chỉ nói những điều quan trọng khi cần thiết. Ở đây ngày thứ hai, hai người bạn của thầy vẫn đều đặn đến thăm, còn mang theo dưa hấu, táo và các loại bánh kẹo. Họ rất thân thiện, luôn bắt chuyện với chúng tôi trước khi đến tôi có thiện cảm, cho họ vài điểm một trăm đạt trong mắt tôi. Chẳng mấy chốc đã đến trưa, y tá đến thay băng cho chúng tôi. Thay băng xong, họ ra ngoài tiếp tục với công việc của mình. Tôi định đi ra ngoài một lát, nghe họ xì xầm. Do tính hiếu kỳ, tôi cũng lại hỏi, các cô đang nói chuyện gì thế? Một cô trả lời : À, là bệnh viện bỗng có bệnh nhân mất tích, hôm sau xuất hiện ngay trên chính chiếc giường của mình. Kỳ lạ là người đó bị đâm một nhát dao ở bụng, đầu là đòn chí mạng cũng không thể như vậy. Huống hồ lại là một nhát dao thường, cũng chỉ thuộc dạng tương đối sâu, cũng khó có thể chết nhanh như vậy. Rồi tôi cảm ơn câu chuyện của họ và về phòng của mình. Tối đến, đã tới bảy giờ rồi nên tôi cũng muốn đi tắm rửa tí chút. Vào phòng tắm, thấy cửa sổ hở nên định đến đóng lại. Đột nhiên một cái bóng

trắng vut qua. Tôi hoảng hồn, nhưng cũng giữ được bình tĩnh, nhìn ngó ra ngoài. Bên ngoài không có gì cả, chỉ là một khuôn viên đầy cây xanh của bệnh viện. Đêm, tôi khẽ mở mắt thức giấc. DO không quen nên tôi cảm thấy hơi khó chịu. Nhìn quanh phòng, tôi chợt nhìn thấy giường của Ký Thiếu không có cậu ấy. Nghĩ chắc đi ra ngoài để giải quyết tâm tư rồi cũng nên. Rồi tôi ngồi dậy, cầm điện thoại đọc truyện. Đợi mãi cũng không thấy anh ta vào, tôi cảm thấy trong lòng mình dâng lên một nỗi bất an. Chắc đã xảy ra chuyện gì rồi chẳng? Tôi nhận ra trong phòng có phòng tắm mà, mà đêm rồi, chẳng có ai lại đi tham quan bệnh viện, đặc biệt lại vào giữa đêm gây sợ người như thế này. Tôi lay thầy dậy. Thầy giáo mở mắt, dụi dụi rồi khẽ hỏi : Sao? Ký Thiếu đâu mất rồi. Từ nãy tới giờ không thấy cậu ấy. RỒI tôi nghe tiếng loạt xoạt ngoài cửa, xen lẫn là tiếng rên rĩ đau đớn của một người nào đó. Đến phòng của chúng tôi, nó dừng lại. TÔI giật thót, giả vờ ngủ. Nhưng không hay rồi, cửa phòng mở ra, tiếng 'kojt kety' lạnh lẽo vang lên...

Bạn đang đọc truyện *Thầy Oi, Chuyện Của Chúng Ta...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Làm quen_Hạ gục đối phương chỉ trong chớp mắt_Kết quả (2)

TÔI cảm thấy nhiệt độ trong phòng hạ xuống một cách nhanh chóng, người nổi đầy da gà, da vịt. Rồi từ từ, cánh cửa mở ra... Một người bước vào, thân hình thân thuộc...KẼ đó cầm chiếc đèn pin, rọi xung quanh. Thầy không mở mắt, vẫn bất chấp mà ngủ, im lặng một hồi nói lồm :Tề Bác, Trương Dực Nam Hai người tính hù dọa tiểu An sao? Rồi đèn bật lên. Đúng là họ rồi! Thật là một phen hú vía. Tôi tức giận nhưng vẫn nhỏ nhẹ nói :Tề tiên sinh, Trương tiên sinh... hai người thích chơi dọa người quá nhỉ? Nếu rảnh rỗi như vậy thì xin trình trọng mời hai vị đi tìm Ký Thiếu hộ... cháu với a. Tề Bác tiên sinh bình thân, đến sờ đầu tôi : Ai da~ Chúng tôi vẫn đang đi tìm Ký Thiên- tên tiểu quỷ sát nhân hàng loạt đấy cô bé à. Tôi không tin vào tai mình, anh trai Ký Thiên đó rõ ràng chỉ là con người bình thường thôi mà. Tay bị gãy thì làm sao mà giết người được chứ? Trương Dực Nam tiên sinh Dường như nghe được tiếng động gì đó, thoát cái đã chạy ngoài, để chúng tôi ở lại. Tiếng gió thổi lớn, đập vào cánh cửa sổ. Vì đèn đã bật nên chúng tôi cũng nhìn rõ là điều gì đang ở ngoài kia... đó chẳng gì khác ngoài...

Bạn đang đọc truyện *Thầy Oi, Chuyện Của Chúng Ta...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Đâu là thật

Người ngoài cửa sổ là...Tề tiên sinh?! Tề Bác cầm dây thừng đang đứng đưa. Tôi tái mét cả mặt không nhúc nhích nổi, lắp bắp :Th...thầy...giáo Nhâm...Tề...Bác...Tề Bác đang ở ngoài cửa sổ! Quay đầu lại, thầy đã đâu mất. Hiện giờ chỉ còn một mình tôi trong phòng, nhiệt độ như giảm xuống một cách nhanh chóng. Tôi luống cuống mở cửa sổ giúp Tề Bác. Vừa mở ra, tôi thấy khuôn mặt đó bị... rách? Nó rách ra, bay đi theo cơn gió. Tôi nhìn thấy đó không phải là Tề Bác. Là Trương Nhật Nam! Tôi không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Vừa rồi bọn họ vừa đi ra mà! Trương Nhật Nam khó khăn cầu tôi giúp đỡ. Tôi nắm chặt tay Trương Nhật Nam, cố giúp anh ta vào trong phòng.Anh ta vừa vào trong thì bỗng có người đặt tay lên vai tôi khiến tôi giật mình. Quay đầu lại thì thấy là... Trương Nhật Nam? Trương Nhật Nam sau lưng tôi nói :Tên Ký Thiên kia, mau buông tay cô bé ra! Trương Nhật Nam đứng trước mặt tôi cũng lên tiếng :Ký Thiên là mày, mau buông cô bé ra! Tôi như vịt nghe sấm, ù ù cạc cạc chẳng hiểu rằng mình đang ở trong tình thế gì. Tôi né tránh cả hai Trương Nhật Nam, bước lùi lại đằng sau. Họ nhìn tôi, tôi bối rối vô cùng. Ánh mắt hai người đều tỏ rõ vẻ kiên định. Tôi sợ :Ai là thật vậy?Tôi không hiểu! Trương Nhật Nam mà được tôi giúp và Trương Nhật Nam đặt tay lên vai tôi đồng thanh :Tôi mới là thật! Bây giờ đã rồi càng rồi hơn, tôi ôm chặt tai mình, bắt đầu loại trừ. Một người thì đứng đó nói, cố gắng chứng minh bản thân mình là thật. Một người thì đứng yên, chốc chốc lại cố đưa tôi ký hiệu. Rồi tôi nhìn thấy người đang cố gắng chứng tỏ bản thân mình là Trương Nhật Nam đã để lộ rằng bản thân mình là Ký Thiên. Tôi để ý tay hân không có nhẫn ở tay trái ngón áp út. Do hay để ý nên tôi nhớ Trương Nhật Nam đeo nhẫn ở tay trái ngón áp út. Hồi này, anh ta đã để kus hiệu ở tay làm tôi nhớ. Tôi bước đến Trương Nhật Nam thật mà tôi tin : Anh có phải là Trương Nhật Nam không? Vừa dứt lời, cánh cửa bị người khác đập một cách thô bạo nên gãy. Người đá là...Trương Nhật Nam? Trương Nhật Nam giờ có đến ba người. Tôi phân vân không biết ai thật ai giả. Tiếng súng vut qua tai. Là Tề Bác đang dùng súng hạ tên 'Trương Nhật Nam' được tôi cứu. Tôi không kịp phản ứng, khẽ nhìn tay trái của Trương Nhật Nam đá cửa. Cũng đeo nhẫn? Bây giờ, tôi đang rất rối, chỉ mong rằng hãy cho tôi biết ai là Thật, ai là Giả.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Oi, Chuyện Của Chúng Ta...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 11: mau chết đi! (1)

Hiện tại một tên giả mạo Trương Nhật Nam đã bị bắn, loại trừ được một hiện còn hai. Tôi phân vân không biết rằng ai mới là người thật. Tôi lẩm nhẩm gọi Phong Nhã để giúp :Nhân danh chủ nhân Linh thú tam vũ hắc hồ ly, ta triệu hồi ngươi. Tinh linh lập lời thề, hãy hoàn thành xứ mệnh, hãy cho ta thấy

sự trung thành của người. Cho ta thấy Tam vũ hắc hồ ly. Rồi mọi thứ ngưng đọng, kể cả thời gian. Nhưng đốm sáng tự lại, tạo thành một con hồ ly màu đen tuyền. Phong Nhã tức giận :Ây da! Sao nhiều ngày lại không cho ta tự do tí chút! Ta thực bức bối a~ Tôi ngáy người rồi cười trừ :A ha, ta vẫn đang ở trong bệnh viện a~ Giờ linh thú người giúp chủ nhân một lát, xem coi hai người này, ai là Tương Nhật Nam thật. Mắt Phong Nhã phát sáng, nhìn cả hai người rồi phán :Kẻ đang giả mạo là...

Bạn đang đọc truyện *Thầy Oi, Chuyện Của Chúng Ta...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: mau chết đi! (2)

Phong Nhã im lặng rồi nói :À...ừm... Tương Nhật Nam là người này. Bên trái người đó! Tôi hoài nghi :Thiệt? Sao nhìn người ta chẳng thể tin tưởng nổi a! Nhưng chưa kịp nghe câu trả lời, Phong Nhã đã lười biếng mà biến mất. Thời gian tiếp tục, hai con người tranh giành tôi, một thật một giả. Tôi đi về phía người mà con hắc hồ ly chỉ dẫn :Tương Nhật Nam tiên sinh, thật vất vả cho ngài quá! Tương Nhật Nam tung một cú đá vào tên giả :A ha, tôi cứ tưởng cô bé sẽ theo tên giả mạo kia, cẩn thận một tý! Tên giả mạo kịp thời né cú đá của Tương Nhật Nam, vừa cười vừa xé miếng dán giả trên khuôn mặt. Là một mỹ nam a~ Mắt to, mũi cao, rõ là nét hơi lai Tây. Nhưng mà cũng may tính tôi không mê trai đẹp nên không ảnh hưởng nhiều. Rồi tay trái tôi chợt đau nhói. Tôi nhả mặt ngồi thụp xuống ôm cánh tay. Tương Nhật Nam lo lắng :Cô bé sao không? Tên Kỳ Thiên khốn kiếp nhà mày đã làm gì? Kỳ Thiên ha hả cười :Chà chà. Chỉ là một ít chú thuật thôi, không sao! Nhưng...hắc hắc! Tay tôi như bị người khác chặt đứt ra :Tay... tên Kỳ Thiên phối đàn(1) nhà người... Tay tôi tự động di chuyển. Kỳ Thiên ném đến con dao. Tay trái tôi cầm lấy, cơ thể tôi tự động đi đến gần Tương Nhật Nam. Tôi biết điều gì sẽ xảy ra, cố gắng dùng tay phải ngăn chặn. Tôi tức giận, cố gắng tránh xa Tương Nhật Nam. Nhưng tôi không ngờ, tay trái tôi phóng dao vào Tương Nhật Nam. Mày là anh ta đỡ kịp, tay có bị thương một chút. Tên hồn đàn Kỳ Thiên cười :Chơi như vậy thôi... Tôi đã làm chủ được cơ thể mình, liền chạy đến toan đánh hấn. Hấn liếc nhìn dễ dàng chặn tôi lại. Tôi tức giận muốn giết hấn, mặc cho kết quả như thế nào, cái giá có đắt ra sao. Kỳ Thiên đắc ý nhưng mặt vẫn có nét lo lắng :Cô bé này quả thực lợi hại. Bùa này quý như vậy mà cô bé cứ nhiên(2) điều khiển được bản thân như thường. Thật là không thể xem thường a~ Tương Nhật Nam dùng súng bắn vào vai hấn. Hấn ta mắt long sòng sọc nhìn, tay ôm vai phải bị bắn, mặt nhăn lại. Tôi tranh thủ, cho hấn một đạp ngay bụng, tiếp tục đánh hấn. Hấn cố sức đỡ, tôi khiêu khích :Đáng đời tên giả mạo nhà anh. Dám lừa tôi, xem tôi như con ngốc! Hấn quật ngã tôi, chạy ra cửa sổ :Ta sẽ quay lại vào một lúc khác! Tôi hét lên :Tên khốn, có giỏi thì đi chết đi!

Bạn đang đọc truyện *Thầy Oi, Chuyện Của Chúng Ta...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

(1)phối đàn:trùng thối

(2)cứ nhiên:lại có thể; lại (tùy trường hợp)

.....chào mọi người, Nyan đây. Mình đang trong tình trạng thiếu ý tưởng trầm trọng nha, cũng có phần do vốn tiếng trung ít quá nên truyện cũng không được hay. Mong mọi người thông cảm!

.....

.....

Hiện tại tay tôi đã gần như hết nhức, cơ thể hơi khó chịu một tý nhưng vẫn rất ổn. Chỉ là tôi đang trong tình trạng không biết Kỳ Thiệu và thầy giáo Nhâm đang ở đâu. Tay của Tương Nhật Nam bị thương rồi nên tôi nghĩ nên để anh ấy nghỉ ngơi :À ừm... Tương tiên sinh... thật vất vả cho ngài quá. Tiên sinh nên ngồi đây nghỉ dưỡng nếu không cháu sẽ rất áy náy nha~

Tương Nhật Nam tiên sinh hơi cau mày :Không nên, tôi phải đi tìm tên Nhâm Mục Diệu đáng chết mới được. Không biết hiện đang ở đâu nữa! Tôi hiện giờ chỉ muốn hét lên rằng :Anh thích thì tìm một mình đi! Tôi vừa phải lo tìm Kỳ Thiệu, vừa phải lo tìm thầy giáo Nhâm, còn cực khổ hơn anh gấp bội! Tuy vậy tôi chỉ mỉm cười, nhìn cánh cửa phòng. Bỗng dưng nó mở 'két!' Òa, thì ra là Kỳ Thiệu! Tôi vui mừng :Kỳ Thiệu a Kỳ Thiệu! Anh thật dọa em rồi, anh đi đâu nãy giờ vậy? Kỳ Thiệu mặt mày tái mét, tay bị thương bị bong cả băng quấn :Tiểu An...có phải em thật không? Tôi nhìn nghi hoặc :Anh sao vậy, là em thật mà. Đây là Tương Nhật Nam tiên sinh, đứng quas lo lắng. Kỳ Thiệu chậm rãi về giường của mình, một lúc lâu sau mới bắt đầu bình tĩnh :Lúc tỉnh dậy anh đã không thấy mình ở trong phòng. Có một người đàn ông che kín mặt, đáng người cỡ chừng hai mươi mấy, ba mươi nọ với anh rằng hấn ta là Kỳ Thiên. Hấn tha mạng cho anh, còn bảo anh mau về phòng kéo hấn đổi ý...anh... Rồi Kỳ Thiệu lấy tay không bị gãy che mắt mình, mồ hôi ròng ròng chảy. Tôi nhìn Tương Nhật Nam tiên sinh. Có lẽ anh ấy đang nghĩ gì đó, môi hơi nhếch lên rồi bảo với giọng như bình thường :Câu phải cẩn thận nhé! Kéo bị hấn cho vào phòng xác như chơi ấy! Tôi chưa kịp phản ứng thì Tương Nhật Nam đã chạy ra ngoài, buông một câu : Tôi gọi Nhâm Mục Diệu dậy đây! Khoan đã...gọi dậy? Là ý gì vậy? Tôi đứng như trời trồng, sắc mặt có lẽ đã rất khó coi nay càng thêm mất thiện cảm. Mặc kệ, tôi lên giường, chuẩn bị ngủ. Tôi thực quá điên mới quan tâm tới các người, quá xui xẻo mới có ngày hôm nay. Nếu đi bó quẻ chắc chắn là quẻ đại hung và nguyên nhân chắc chắn là do tôi gặp các người! Tuy nhiên tôi vẫn phải an ủi Kỳ Thiệu vài câu cho anh ấy bớt sợ. Đúng là tội nghiệp cho anh ấy khi ở

cùng phòng với tôi mà! Rồi tôi quay lại giường, tỉnh nằm ngủ thì nghe giọng của thầy : Trương Nhật Nam, Tề Bác! Hai người còn không mau tắm lấy hân thì tôi sẽ tuyệt giao với hai người! Tôi hiểu kỳ, chạy ra :Chuyện gì vậy ạ? Tề Bác bảo :Không có gì, mọi chuyện ổn rồi. Ngày mai có thể bắt đầu nghỉ ngơi. Cô bé nên đi ngủ sớm nếu không sẽ không tốt cho mắt a~ Tôi bủi bủi rồi lật đật về giường ngủ. Tôi chủ ước gì những thứ này đều chỉ là giấc mơ...

Hôm sau, tôi thức dậy. Xung quanh vẫn là phòng bệnh vợ màu sơn trắng lạnh gáy. Y tá đến thay bông băng rồi rời đi. Thầy giáo Nhâm vẫn im lặng tuyệt đối, chỉ cầm quyển sách dày cộp đọc, trông rất tri thức. Tôi thở phào nhẹ nhõm vì có lẽ mọi thứ đã bình thường trở lại rồi. Tôi nên giải trí ít chút. Sau khi ăn bữa sáng do Tề Bác tiên sinh mua, tôi lại muốn đi dạo dưới vườn của bệnh viện.

Bệnh viện này có cái sân rất lớn a~ Cây cối mọc um tùm, rất xanh tốt. Tôi thấy cây trúc bá mọc khá nhiều. Có lẽ là để trừ quỷ. Bỗng tôi có cảm giác lạnh tóc gáy, tức tức về phòng cho lạnh. Thầy vẫn cầm quyển sách, không nhìn :Đi dạo xong rồi! Tôi lúng túng :À... dạ vâng...thực ra vẫn chưa xong đâu nhưng mà do... Rồi tôi lại ngừng. Tôi biết nếu tôi nói ra, Kỳ Thiếu sẽ sợ chết mất!

Một lát sau, Trương Nhật Nam vào thăm chúng tôi :Chào, mọi người khỏe chứ? Nhâm Mục Diệu à, tôi có đem theo một ít đậu đỏ sống mà cậu cần này. Lúc này thầy giáo mới ngẩng mặt, nhìn Trương tiên sinh :Mau đưa cho mọi người, nhớ đưa cho Kỳ Thiếu một ít để đề phòng. Cậu cũng cần phải giữ một ít... Tôi không hiểu gì nhưng vẫn cầm nắm đậu đỏ cứng ngắc từ tay Trương tiên sinh, nhét đại vào túi áo.

Tối rồi, dầu sai cũng đã mười một giờ hơn. Tôi bỗng muốn giải quyết nên đi ra. Hành lang hiện chỉ có mình tôi. Hơi lạnh tỏa ra rợn người, tôi hơi lo lắng. Tuy bóng đèn có nhưng cũng không phải bật hết, vẫn có một hai khúc đèn bị hư, không bật được. Tôi chậm chậm đi mà mình hồi hộp khó tả. Tay nhét vào túi áo, sờ sờ mấy hạt đậu đỏ định có gì ném phòng thân. Nghe có vẻ nhảm nhí nhưng cũng ích lắm! Tôi bước vào nhà vệ sinh, mùi hôi bốc lên khó chịu. Tôi cố gắng làm nhanh nhanh rồi đi ra. Vừa bước ra khỏi phòng vệ sinh, đèn hành lang có dấu hiệu chớp bóng. Lúc bật lúc tắt của nó khiến tôi bất giác run rẩy. Rồi đến khi thấy phòng mình, đèn tắt. Tôi cảm nhận rõ là có người chạm vào vai tôi. Tôi cố hét lên nhưng không được. Trong bóng tối, tôi thấy đó là một người con gái, có lẽ chỉ hơn tôi mấy tuổi. Miệng cô gái cố nói điều gì đó. Nhưng tôi không quan tâm, tôi đang rất sợ hãi. Tôi cố gắng tìm cái gì đó để ngăn chặn cô ấy. Tôi nhớ đến mấy hạt đậu đỏ, dùng nó ném vào. Cô gái có vẻ đau lắm, thả tôi ra, lùi lại mấy bước. Nước mắt cô ta chảy ròng ròng, tay ôm chặt cơ thể đen sì của mình. Tôi thấy có vẻ hiệu quả, chỉ nghĩ đến việc phòng thân, ném số đại mình đag có vào cô ta. Cô ta chạy trốn! Tôi cũng nhanh chóng chạy về phòng. Đèn hoạt động bình thường. Khi nhìn lại chẳng có hạt đậu đỏ nào... Tôi phân vân việc mình làm là đúng hay sai. Rồi tại sao lại bỏ trốn? Ôi thật là đau đầu quá đi!

Bạn đang đọc truyện *Thầy Oi, Chuyện Của Chúng Ta...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Về nhà

Hôm sau, tôi kể lại mọi thứ cho mọi người nghe và tất nhiên là trừ Kỳ Thiếu rồi. Tôi nghe y tá nói là chiều nay sẽ được xuất viện. Lòng tôi vui không thể tả, chỉ mong mau mau rời khỏi cái chốn bệnh viện kinh hoàng này. Đến trưa là tôi đã hồ hởi thu xếp đồ đạc của mình. Nhìn vào điện thoại thì thấy vài cuộc gọi nhớ của mẹ, tôi tính chút nữa sẽ gọi lại. Vừa đặt điện thoại xuống bàn thì nó lại reo lên. Tôi cầm điện thoại lên nghe máy. Là mẹ! Mẹ hỏi han :Alo, tiểu nha đầu con sao rồi? Sao lại bị vào bệnh viện? Rốt cuộc là đã có chuyện gì? Tôi mừng quýnh lên :A...con không sao... Chỉ là do sợ y, tay hơi trầy một chút. Không đáng quan ngại nha. Khi nào mẹ về? Mẹ khúc khích cười qua máy :Không ngờ vẫn còn biết quan tâm. Con thử đoán xem? Tôi suy nghĩ một hồi :Con chịu thôi. Mẹ nói đi! Khi nào thấy thì biết! Rồi mẹ cúp máy cái rụp. Tôi ngờ ngác một hồi lâu rồi tiếp tục dọn đồ, bủi bủi một cái.

Thoát cái đã đến chiều. Tôi tung tăng bước ra khỏi cái bệnh viện. Tề Bác có vẻ rất rảnh, chờ tôi, thầy giáo Nhâm và Trương Nhật Nam tiên sinh về. Tề Bác hào hứng :Hay là chúng ta về nhà cô bé tá túc một đêm nhì? Trương Nhật Nam tán thành :Đúng đấy, vừa hay bọn này đang rảnh. Có cấp dưới lo hết, đỡ rất nhiều. Thầy giáo Nhâm hơi cau mày :Rõ là chưa thân thiết đến mức đó. Tôi kiêu, các cậu cũng không nên làm phiền tiểu An. Khí thế phùng phùng ban này biến mất, Tề Bác ỉu xiu : Chúng ta chẳng bao giờ làm phiền ai, lần này cũng có công giúp An Hạ. Nên việc qua nhà tôi cũng đâu thấy gì quá đáng đúng không Trương Nhật Nam, An Hạ? Tôi cười xóa :A ha, tiên sinh qua nhà cháu đúng là một vinh hạnh a~ Không phiền đâu. Tề Bác cười hề hề nhưng vẫn có nét mê người :Vậy cô bé cho tôi địa chỉ nhà cháu. Vậy địa chỉ nhà cháu là...

.....
,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,

Được về nhà cảm giác thật là thoải mái! Tuy nhiên do nhiều ngày vắng, cái nhà đã bám đầy bụi bặm. Tôi ngo ngo nhìn một lượt :Mau lấy vũ khí dọn dẹp giết giặc thôi! Trương Nhật Nam đỏ mặt hỏi nhìn tôi :Vũ khí? Giặc? Cô bé đang nói gì vậy? Tề Bác rất hiểu ý tôi :Là lấy chổi, khăn, đồ hút rác và mấy vật dụng quét dọn đấy. Giặc là bụi bẩn đấy. Tôi mau vào phòng của mình, thay đồ để tiện lau dọn rồi bắt tay vào làm việc

Bạn đang đọc truyện *Thầy Oi, Chuyện Của Chúng Ta...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Dọn dẹp nhà cửa

Tề Bác ngo ngo : A, vậy chúng ta phải dọn dẹp sao? Tôi ý tứ bảo : A, vâng. Một mình cháu dọn dẹp được rồi, không làm phiền mọi người... Trương

Nhật Nam tiên sinh khí thế phùng phùng : A ha, việc này thấm gì so với chúng tôi chứ! So với bất cươp thì việc này dễ chịu hơn nhiều. Phải không Nhâm Mục Diệu, phải không Tề Bác! Thầy giáo Nhâm gật đầu, sẵn tay áo lên. Tề Bác cũng bắt ay vào làm việc.

////////////////////////////////////

Nhiều ngày vắng nhà khiến cho mọi vật đều dính bụi bẩn. Tôi chán nản nhìn rau củ héo úa trong tủ lạnh, vất hết vào thùng rác. Tiếp theo là lau dọn lại bếp núc., Tuy rằng nó chỉ bị bẩn một ít nhưng tôi đã rất khó chịu, nhanh chóng dùng khăn ẩm lau sạch. KHầu dọn lại tủ lạnh không phức tạp lắm. Đồ ăn không sử dụng được liền bị tôi nhả tâm vứt bỏ. Tất nhiên là tôi tiếc vì không được ăn nhưng biết sao được, ăn vào là sẽ quay trở lại nơi bệnh viện kinh hoàng đó liền a~ Do tôi có một căn bệnh không phổ biến nhưng cũng không ít người mắc phải đó là khiết phích(1) nên nhìn thấy thứ dơ bẩn sẽ lập tức khó chịu, tính cách sẽ lập tức gắt gỏng. Rồi tôi bắt đầu quét sàn bếp. Sau một lúc hi hụi làm việc vất vả, cuối cùng nhà bếp cũng đã sạch boong. Tôi lau mồ hôi : Như lau như ly, tuyệt!

Rồi tôi bước vào phòng mình. Nó vẫn sạch sẽ, không hề chút bụi! Khoan đã... ầu có giữ kĩ thế nào thì cũng không thể không có bji bẩn. Làm sao nó có thể? Suy nghĩ mãi không ra lý do, tôi vẫn quyết dọn dẹp lại nó. Thực ra chỉ là quét lau thôi chứ chẳng có cái gì để dọn. Thật là đỡ lắm a~

Rồi tôi đi xuống nhà xem các tiên sinh đã làm xong chưa. Tôi không tin vào mắt mình, mọi thứ đã đâu vào đấy, sạch sẽ đến mức chói lóa. Tề Bác đắc ý :Đã thấy chưa, chúng tôi không vừa đâu. Chúng tôi là những kẻ vô sở bất năng (2) mà!

Sau khi mọi việc đã hoàn thành, chúng tôi vào phòng khách ngồi. Tôi ra sau vườn, ngạc nhiên vì không có cây nào héo cả. Không thắc mắc nữa vì tôi đang thầm cảm ơn vị tiên nhân nào đó vô công rồi nghề đã chăm sóc chúng cho tôi. Dưa hấu nhà tôi đã chín, một trái dưa hấu thật là lớn nha. Tôi liền lấy kéo cắt, đem vafobeesp rửa cho sạch rồi cắt ra cho mọi người coi như cảm ơn họ. Quả dưa này thực sự rất nặng, tôi phải chặt vật, loay hoay một hồi mới xong.

Tương Nhật Nam nhìn thấy, mặt đang mệt mỏi bỗng tươi tỉnh lên : Ôi, tiểu thí hài (3) chiều đãi chúng ta dưa hấu này! Tôi tươi tắn cười : Ấy dà, thật là làm phiền mọi người quá! Mọi người ăn dưa hấu dder giải khát nhé! Nhanh chóng ổn định, tôi cũng cầm một miếng dưa hấu, cắn một miếng. Vị ngọt thấm vào đầu lưỡi. Thật là tuyệt quá đi!

Bạn đang đọc truyện *Thầy Oi, Chuyện Của Chúng Ta...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Gọi điện hoài vậy!

Hôm nay là chủ nhật. Thực là hạnh phúc quá đi! Tôi đang rất rảnh rỗi sau những ngày cực hình trong cái nơi bệnh viện tẩm tói kinh hoàng ám ảnh của cuộc đời người con gái dễ thương xinh đẹp thực nữ mong manh dễ vỡ của tôi. Tuy nhiên nó không như mong đợi...

Tề Bác tiên sinh bỗngưng gọi điện cho tôi:Tiểu thí hài yêu dấu có rảnh không a? Tôi sồn gáy khi nghe câu nói ngọt sớt đáng nghi của tiên sinh :Á... ch...cháu rảnh a...có chuyện gì không a? Chẳng là, tôi rảnh rồi quá. Tiểu An nói chuyện phiếm với tôi nhé! Tôi sa sầm mặt...Tiên sinh thực là... gọi cháu chi vì việc này thôi sao? Cháu cúp đây! Rồi tôi cúp máy cái 'rụp' Mặc cho Tề Bác bên kia ú ó. Tôi thờ phào thì điện thoại reo lên, tôi nghe máy. Lại là Tề Bác? Tôi vẫn nghe, cầm điện thoại im lặng nghe :Tiểu An à, sao vậy? Sao lại cúp máy...v...v...bla...bla...bla.... khòe miệng giắt giắt, tôi lại cúp máy.

Thực là quá rảnh rồi lại đi gọi cho tôi chỉ để bàn chuyện phiếm... Điện thoại lại reo... lần này là số khác. May quá! Tôi nghe máy :An Hạ xin nghe. Đầu dây bên kia có vẻ vui lắm : Chào tiểu An. Chủ là Tương Nhật Nam đây. Cháu rảnh chứ? Tôi bắt đầu hơi nghi ngờ với từ 'rảnh' a~ À... cháu...r... rảnh a... Có việc gì sao thưa tiên sinh? Nếu là bàn chuyện phiếm thì không rảnh nữa đâu a~ Tương Nhật Nam trả lời :Tiểu An đoán hay nhì, đúng rồi. Chi gọi để bàn chuyện phiếm thôi nha. Hôm nay mọi người thực sự rất rảnh rỗi, chán đến chết mất. Tôi đang muốn điên lên đây! Rồi tôi cúp máy. Không biết chuyện gì đang diễn ra nữa nha~ Nếu có thể làm nũng, nếu tôi thân thiết với thầy thì tôi đã gọi cho thầy :Thầy ơi, Tề Bác tiên sinh và Tương Nhật Nam tiên sinh gọi em hoài, thầy có thể kêu họ ngừng lại được không a? Tuy nhiên mọi thứ chỉ là 'nếu'...

Điện thoại reo, là số của Tề Bác. Tôi cảm thấy bức, liền chặn số của tiên sinh. Rồi khoảng vài phút sau lại có số khác gọi, tôi nghe máy. Là Tề Bác! Không thể hiểu nổi tại sao anh ta có nhiều số vậy a? Nếu rảnh như vậy thì nên làm chuyện gì đó có ích hơn đi! Rồi tôi chặn luôn số đó. Tiếp theo là Tương Nhật Nam tiên sinh gọi. Tôi biết như thế nào mà! Nhấn tâm chặn... tôi chặn...chặn... chặn... là chặn hết!!!!!!

Vậy mà họ vẫn còn rất nhiều số khác! Hồn đàn thật!TMD!(1)

TMD: tha mụ đích:mẹ nó chứ!

Sao họ có thể rảnh rỗi như vậy

Nếu rảnh như vậy thì làm ơn đi làm việc khác đi! Trời ạ!

Rồi trong một ngày, điện thoại tôi đã chặn vô số số điện thoại khác nhau. Cứ ngỡ rằng mình sẽ có chủ nhật yên bình tĩnh tâm cư nhiên hai người họ lại làm phiền. Nếu đây là một cuộc tình, họ sẽ là tiểu tam nha~

Ôi, mệt quá! Ngay cả ăn vũng không được yên! Tôi bức mình, tắt nguồn điện thoại di động. Mãi mọ được yên tĩnh. Hạnh phúc chết mất! Tôi chỉ mong

đây là một giấc mơ!

Bạn đang đọc truyện *Thầy Oi, Chuyện Của Chúng Ta...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Ảnh hình cũ của tôi

Khiết phích: bệnh sạch sẽ

Tiểu thí hài: thường chỉ về những người nhỏ tuổi hơn

Hôm nay là thứ hai, tôi sẽ phải đi học. Giờ mới có năm giờ bốn mươi thôi nên tôi tranh thủ dọn dẹp lại phòng một tý. Thực tình thì tôi hơi hồi hộp, mong là việc nằm bệnh viện không lan rộng trong trường. Do họ đã bảo là họ sẽ lo hết mà, tôi nghĩ mình nên bớt lo lắng một tý sẽ tốt hơn.

Sau một lúc hì hục lau dọn, tôi ngồi nghỉ. Cầm điện thoại lên. Sáu giờ sáng. Sớm quá nhỉ? Tôi để ý đến cái rương nhỏ ở góc phòng. Tò mò, tôi lôi nó ra. Thôi bụi, tôi húng hắng ho vài cái. Rồi dùng tay phất vài hạt bụi còn vụn, chậm rãi mở. Nó không khóa, tiếng kết khê vang do va chạm kim loại cũ kỹ nghe chói tai. Bên trong là một sợi dây tết màu xanh dương, rồi pha tím, có vài đốm trắng hình như là tượng trưng cho những ngôi sao trong dải ngân hà. Rồi còn có rất nhiều hình chụp khá cũ. Là hình của bà ngoại, có một tấm hình chụp của bố và mẹ lúc trẻ. Tôi ngắm nghía vài ba tấm hình cũ trắng đen đó một lúc, tấm tắc khen ngợi vẻ đẹp của họ. Bất chợt, tôi để ý thấy còn có hình của...tôi? Khoan đã, là hình chụp lên nhĩ? Oa, là ai đã chụp vậy? Xấu hổ quá đi thôi! Trong số năm tấm hình đó, có một tấm chụp tôi và một cậu con trai. Trông có vẻ lớn hơn tôi vài tuổi. Tôi cười toe toét còn cậu con trai chỉ mỉm cười nhẹ. Điểm nhấn là mái tóc màu nâu hạt dẻ, đôi mắt hồ phách nhạy bén nhưng vẫn mang nét phương Đông nhẹ nhàng, sâu lắng. Đang ngồi thờ, ngắm nghía, lục tung trí nhớ của mình xem coi đó là ai thì chuông cửa reo lên khiến tôi giật mình. Mới gần sáu giờ mười thôi mà ai lại sớm thế nhỉ. Tôi nhanh chóng xếp gọn đồ vào rương rồi đi xuống mở cửa.

Là Tề Bác tiên sinh. Tôi hơi ngán vị này rồi nha :A, buổi sáng tốt lành, Tề Bã tiên sinh. Tề Bác cười :Chào tiểu An. Tiên sinh đến nhà cháu sớm vậy có việc gì a? Tề Bác ha hả cười :Không có gì, chỉ là Nhâm Mục Diệu nhờ tôi gửi đến cho tiểu An gói đồ này thôi. Tôi đón nhận món đồ từ tay Tề Bác :Thật là phiền tiên sinh quá a. Mời tiên sinh vào nhà. Tề Bác từ tốn chối từ :Thật là, có gì đâu. Nhưng mà tiếc quá, tôi có việc phải đi rồi a~ Vậy tạm biệt tiên sinh. Ngài đi thông thả! Ừm, tạm biệt tiểu An.

.....

Nhìn điện thoại, đã đến sáu giờ hai mươi tám rồi. Cũng không còn sớm nha, tôi phải chuẩn bị đi học thôi. Chỉ là... tôi vẫn đang thắc mắc người con trai trong tấm hình là ai, tại sao không có nhớ gì hết. Thôi, đến giờ đi học rồi.

.....

Bạn đang đọc truyện *Thầy Oi, Chuyện Của Chúng Ta...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Nhã Lạc Lam, người bạn đầu tiên

Hôm nay đã là ngày thứ ba trong tuần, tôi sẽ học những môn mới, làm quen với các giáo viên bộ môn. Theo thời khóa biểu, các tiết học bắt đầu. Do ngồi bàn cuối cùng trong góc, phía cửa sổ nên không có bạn ngồi kế. Có một vài người bạn cũ nhưng họ đều ở những lớp khác nên tuyệt nhiên tôi không có ai chung thuyền. Tiếng trống trường vang lên, tôi xếp hàng, từ từ lên lớp. Tiết đầu tiên là Lịch Sử :Rất hân hạnh được gặp các em. Cô là Lưu Nhị, sẽ đảm nhiệm môn lịch sử năm nay. Cô mong rằng lớp chúng ta sẽ cùng nhau cố gắng học tập, tìm hiểu về lịch sử nước nhà. Cô là một giáo viên cỡ ba mươi hai, ba mươi ba. Cô giáo Lưu để lại cho tôi một ít thiện cảm ở buổi đầu gặp mặt. Giọng nói nhẹ nhàng, trong veo, thân hình mảnh khảnh, tóc cắt ngang vai nhuộm màu nâu hạt dẻ. Trông cô vẫn rất cuốn hút bởi đôi mắt cho thấy sự già đời. hai giáo viên sau đó khiến tôi không ấn tượng, có lẽ là do họ ít trau chuốt cho bản thân... Giờ chơi, mọi người đứng dậy :Chúng em chào thầy ạ! Ừm. Các em ra chơi.

Trong khi học sinh đưa nọ đưa kia có bạn có bè chơi với nhau thì tôi chỉ muốn sa sầm vì... không quen ai cả. Vô lễ là hơi tự cao nhưng thực tình tôi cũng không có ý định làm quen. Đang ngồi trong lớp, lôi quyển truyện *Quý Thoại Liên Thiên* tập hai đang coi dở thì có người vỗ vai. Nhìn, hóa ra là một cô bạn :Chào, mình là Nhã Lạc Lam. Mình là bạn vùng lân cận với cậu. Rất vui được làm quen. Tôi cũng đáp lại :Rất vui được làm quen, mình là An Hạ.Cậu gọi mình có việc gì chẳng? Nhã Lạc Lam cười, rất dễ thương mà xua xua tay :À không, chỉ là... mình thấy... Rồi cậu ấy ghé sát tai tôi :Có phải bạn cũng hay nhìn thấy điều thần bí, như ma chẳng hạn. Tôi cảm thấy nhiệt độ giảm dần :A...Nhã Lạc Lam...cậu đang nói gì vậy a? Mình không hiểu! Nhã Lạc Lam ngồi xuống, từ tốn :Thực ra, mình có thể cảm nhận được những người có thể nhìn thấy ma, hay linh hồn. Cậu đọc quyển *Quý Thoại Liên Thiên* chắc là sẽ biết rất rõ. Chúng ta... không khác nhân vật chính là mấy. Đây là sự thật, không còn là những câu truyện ly kỳ nữa! Tôi ngạc nhiên, miệng méo xẹo :Ày

da, chắc là cậu có nhầm lẫn gì đó rồi a~ Nhã Lạc Lam cầm tay tôi, tôi giật mình. Cậu ấy nói :Đừng nói dối, An Hạ! Cậu từng là bạn của tớ, không nhớ sao! Khoan đã! Bạn? Từng là bạn? Sao tôi không nhớ gì hết! Tôi giãy giụa :Làm ơn bỏ tay tôi ra, tôi không hiểu cậu nói gì cả. Làm ơn giải thích hộ với!

Sau một lúc định thần, Nhã Lạc Lam bắt đầu kể : Cậu, tớ và một người con trai lớn hơn ba tuổi nữa là bạn với nhau. Cậu đặc biệt thân với người con trai ấy. Tớ là hàng xóm của anh ấy nên chúng ta quen biết nhau, cùng chơi với nhau khá thân. Đến một hôm, cậu chuyển đi, sau khi anh ấy rời nước. Chỉ còn tớ một mình. Chúng ta có một điểm giống nhau, đó là sự khác biệt ở lưu truyền. Và có lẽ, anh ấy chính là nhân vật quan trọng nhất. Thực lạ vì bỗng một buổi sáng, mình không còn nhớ tên của anh ấy. Mọi người không nhớ anh ấy, như...chưa hề tồn tại. Không một ký ức, dư ảnh... mình nhớ về cậu bởi lý do gì đó. Cả ba chúng ta...chia sẻ cho nhau những điều kỳ lạ mình thấy. Có thể cảm nhận được nhau, như được định sẵn... là duyên, là định mệnh.

Tôi như vệt nghe sấm, ừ ừ cạc cạc. Vậy ra chúng tôi từng quen nhau. Nhưng mà...tôi không có một chút ký ức gì hết. Có lẽ người con trai Nhã Lạc Lam nhắc tới là cậu bé trong bức hình chụp chung với tôi. Mọi thứ rồi rầm như mớ bông bong, tôi như gà mắc tóc, thực tình không hiểu bản thân đang nghĩ gì nữa! Chưa kịp gỡ rồi mớ hỗn độn trong đầu, tiếng trống vang lên cho thấy đã hết giờ giải lao rồi. Giờ tôi mới nhận ra Nhã Lạc Lam ngồi bàn ở giữa, kể tôi. Chà! Không thể tin nổi. .

.....

Cuối cùng cũng đã đến giờ ra về! Tôi nhanh chóng rời khỏi lớp. Đi đến gần bãi đỗ xe, ai đó lại vỗ vai tôi. Là thầy giáo Nhâm. Ôi, mãi mới thấy thầy! Thầy mỉm cười :Tiểu An, hôm nay có ai hỏi gì về chuyện đó không? Tôi lắc đầu :Đạ không ạ. Thầy nhìn tôi:Ừm, vậy thì tốt. Có thắc mắc, hỏi thầy là được. Rồi thầy quay lưng, đi mất. Tôi đứng đó một lúc rồi cũng lấy xe về. Nhưng mà vẫn suy nghĩ mãi về Nhã Lạc Lam. Không biết cậu ấy là người như thế nào. Ôi, sao cuộc sống của tôi toàn những điều kỳ quái vậy? Tôi chỉ muốn bản thân có thể lấy người tôi thích, sống cuộc sống bình thường, thế là đủ!

Bạn đang đọc truyện *Thầy Oi, Chuyện Của Chúng Ta...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Gần gũi hơn

Dạo này thầy giáo Nhâm có vẻ không còn hòa đồng như mấy hôm đầu gặp mặt. À, cũng đã được tháng mười rồi. Tôi hơi sốc với đồng bài tập về nhà mà giáo viên bộ môn giao. Bài học của trung học cơ sở quả thực rất khó a~ Nhã Lạc Lam cứ bám tôi miết khiến tôi cảm thấy hơi phiền. Thực ra Nhã Lạc Lam có thành tích học tập khá tốt, có quan hệ trong lớp cũng khá được, còn là lớp phó kỷ luật nên tôi cũng được hưởng vài phần do cậu ấy tự nguyện. Trong lớp tôi cũng không thù ghét ai mà cũng không có ai thù ghét, chỉ là không hay bắt chuyện với người khác nên ngoài Nhã Lạc Lam, tôi không có ai chơi cùng. Dần dà, tôi cũng quen việc cậu ta lẻo đẻo kề bên cạnh. Có lẽ mình cũng không nên khép kín quá.

Do bản thân mình đã quyết tâm như thế nên hôm nay tôi mua tới tận năm cái bánh bao xá xíu của Di Ba Truong. Đừng hỏi tôi tại sao lại nhiều, thực ra là đủ đầy. Cho thầy giáo Nhâm, Tề Bác tiên sinh, TƯỚNG Nhật Nam tiên sinh, Nhã Lạc Lam và tất nhiên cả tôi nữa. Tề Bác có vẻ rất rảnh rỗi, thường hay ghé qua nhà tôi mỗi sớm, có thể nhờ tiên sinh đưa cho TƯỚNG Nhật Nam hộ. Còn thầy giáo Nhâm và Nhã Lạc Lam thì tự mình lo liệu được. CŨNG không quá phức tạp nhĩ. TÔI bỗng cảm thấy mình thật thông minh và rộng lượng a~

Vừa vào lớp, tôi đã gặp Nhã Lạc Lam. Cậu ta hù tôi một cái, tôi tình bơ đưa cho cậu ta cái bánh bao rồi rời khỏi lớp nhanh chóng. Nhã Lạc Lam cười xòa : An Hạ à, cảm ơn nhiều nha. Vừa đúng lúc tớ chưa ăn sáng. Thực là trùng hợp nha~ Ha ha... TÔI liếc cậu ấy, quyết miệng : Còn không mau ăn đi, nói nhiều. Nhã Lạc Lam không khách sáo cắn một miếng : Oa, ngon quá đi a. An Hạ à, cậu mua ở đâu vậy? Tôi đi tiếp, nhẹ giọng : Mua ở chỗ lò mổ lợn sống... Nhã Lạc Lam giật bản mình : Thật a? Eo ơi... Đúng là cô ngốc mà, nói thế cũng tin. Dẫu sao cũng đã thấy thầy. Tôi đưa cho thầy gói bánh bao : CHào thầy. Thầy có vẻ không ngạc nhiên cho lắm, mỉm cười đón nhận gói bánh bao còn nóng hổi từ tay tôi : Ồ, chào em. Cảm ơn nhiều nhé! TÔI mỉm cười thay cho lời đáp lại. Nhã Lạc Lam đứng kế bên, thắc mắc hỏi nhỏ : Cậu thân với thầy ấy hả? Hay là người thân? Hàng xóm? Tôi cau mày, trả lời : Cậu biết làm gì? CHuyện của tôi, đừng thắc mắc quá. Mai tôi sẽ mua đồ cho cậu ăn.

RỒI chẳng mấy chốc đã qua những tiết học chán ngắt. Giờ giải lao đến, chúng tôi ngồi trong lớp. TÔI lấy hộp cơm trưa mà mình đã làm buổi sáng để ở trong cặp. Hôm nay tôi làm đồ ăn đơn giản theo phong cách Nhật Bản : Cơm gà teriyaki, có cả trứng cuộn, cá mòi nướng, salad và súp rong biển đậu phụ. Nhã Lạc Lam thì mua một cái hamburger và một ly cà phê sữa ở trong trường, kèm theo là cái hotdog. Chúng tôi bắt đầu ăn cơm. CHợt điện thoại rung có tin nhắn, tôi lên lấy ra do trường không cho học sinh mang theo điện thoại. Là của thầy giáo Nhâm. Tôi vội đáp thành thịch do hồi hộp . Tin nhắn được đọc : Tiểu An à, chiều nay thầy qua nhà em đỡ được không? Thầy biết là nghe có vẻ vô lý nhưng mà do có công chuyện, cần em giúp một tay. Mong là không phiền gì đến em. Tôi trả lời tin nhắn của thầy À vâng, em không phiền đâu a. Nhưng mà, thầy nhớ mua cho em hai xâu hồ lô ngào đường coi như bù. Không thứ gì miễn phí đâu a~

Tôi cảm thấy, khoảng cách giữa tôi và thầy giáo Nhâm hình như đã ngắn lại một tý. CHÚNG tôi, không bình thường. Số tuổi cách quá lớn. Nhưng,, tôi vẫn mong chờ,, may mắn sẽ mỉm cười với bản thân một lần... dù chỉ là khoảng khắc ngắn ngủi... tôi cũng mãn nguyện.

Chiều rồi, tôi nghĩ là mình không nên chậm trễ. Tạm biệt Nhã Lạc Lam, tôi ra bãi đỗ xe rồi nhanh chóng đạp xe về. Thầy đứng là chu đáo quá mức đi mà! Dáng vẻ lãng tử đứng trước cổng nhà khiến tôi cảm thấy cực kỳ tội lỗi. TÔI nhanh chóng mở cửa, mời thầy vào nhà : A chào thầy, thầy đợi em có lâu không a? THẦY vẫn là vẻ ôn nhu thương thầy : À, thầy mới tới thôi. Cảm ơn đã hỏi thăm Thầy thực là biết cách khiến tôi áy náy nha~

Nhanh chóng vafáo chủ đề, tôi đưa cho thầy cốc nước hoa quả : Thầy cần nhờ em việc gì?

Bạn đang đọc truyện *Thầy Oi, Chuyện Của Chúng Ta...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20: Thật sự em thích thầy...

Thầy giáo Nhâm ngồi, đặt laptop lên bàn rồi tìm gì đấy. Sau một lúc, thầy nói :Tiểu An... hình như... à... không có gì. Tôi thắc mắc :Sao ạ? Thầy không nói gì. Không khí có vẻ hơi ngột ngạt. Bất chợt, chuông cửa reo lên. Tôi ra ngoài mở cửa. Là Tề Bác và Trương Nhật Nam :A! Chào hai vị, buổi chiều tốt lành. Tề Bác vẫy tay :Chào Tiểu An. Trương Nhật Nam cũng chào. Tôi nhanh chóng mời họ vào nhà rồi khóa cửa lại. Nếu không mau bụi sẽ vào nhà a~ Tôi nói rồi, là do khiết phích (bệnh sạch sẽ) thôi nha~

Tề Bác tiên sinh và Trương Nhật Nam tiên sinh có vẻ không hề ngạc nhiên khi thấy thầy giáo Nhâm ở đây, họ vui vẻ chào. Trương Nhật Nam tiên sinh ngồi xuống ghế, mặt có vẻ nghiêm trọng :Sao rồi? Tìm ra Kỳ Thiên chưa Nhâm Mục Diệu? Thầy lắc đầu, có vẻ hơi nản :Tên này... hẳn là có luyện cổ... do mọi hiện tượng đều có rạn nứt tràn lan. Tề Bác tiên sinh không có vẻ gì là lo lắng :Mình nói với cậu rồi. Mau dùng cái đó đi, cậu thường tự đắc ý cho là vô sở bất năng(1) mà! Thầy giáo nhủ mầy: Nếu không ảnh hưởng nhiều thì tôi cũng chẳng nhờ đến Tiểu An... Tôi ngạc nhiên :Nhờ em? Tề Bác cười cười :Vây là tiểu thí hài đây pháp lực cũng cao cường a, Nhâm Mục Diệu tin tưởng như vậy? Ha ha Trương Nhật Nam tiên sinh cầm tách trà lên :Đây là trà kim ngân hoa... khéo chọn lắm... Tề Bác khẽ cau mày :Trương Nhật Nam! Cậu còn có thể thông dong uống trà? Cậu là cảnh sát kia mà! Trái lại với câu nói đó, Trương Nhật Nam tiên sinh ôn nhu trả lời :Ừ... nhưng mà có bọn tay sai cấp dưới lo rồi. Cùng lắm thì đuổi việc thôi, tôi vốn khá giả sẵn, đủ ăn đủ để cho sau này rồi a Tề Bác tiên sinh thở dài :Cái tên này! Đồ chết dẫm nhà cậu. Ôi chao ... đồ cô của tôi.

Tôi cảm thấy mình không phải là chủ nhà tí nào :Đồ cổ gì cơ ạ? Thầy giáo Nhâm điềm đạm, mắt vẫn chăm chăm vào laptop :Là chiếc hộp cổ khắc hai con ly. Đáng giá mười vạn nhân dân tệ. Mười vạn? Vây là cực kỳ cực kỳ giá trị! Thảo nào Tề Bác tiên sinh lại có vẻ nôn nao, ra là vì món đồ đó. Mau chóng quay trở lại việc chính, tôi hỏi thầy :A phải rồi! Thầy nhờ em việc gì vậy a? Thầy giáo Nhâm nói :Là muốn nhờ hắc hồ ly của em... Hắc hồ ly? Ý thầy chắc chắn là Phong Nhã! Nhưng làm sao thầy lại biết? Tôi chưa bao giờ nói cho ai biết cơ mà, kể cả người thân! Ngay cả Nhã Lạc Lam cũng không hề biết tôi có linh thú! Cái quái... Tôi cảm thấy không an tâm :A... thầy nói gì em không hiểu. Hắc hồ ly? Ý thầy là sao? Thầy giáo cười, nụ cười mê hồn :Em dám nói dối giáo viên? Vây là không hay đâu a~ Thầy tiến đến gần, tôi lùi lại :E...em việc gì phải nói dối chứ! Thầy à, chắc là có nhầm lẫn gì đó rồi nha! Tôi nhìn Tề Bác và Trương Nhật Nam, họ thần nhiên, ngồi nói chuyện phiếm với nhau. Thầy áp tôi vào tường. Tôi nghe tiếng tim mình đập thình thịch, vừa lo vừa ngại, hồi hộp lẫn lộn. Thầy cười :Em có phiền không? Nếu... thầy mượn tiêu bảo bối! Tôi cảm thấy mồ hôi bắt đầu túa ra :Ý thầy... là sao? Thầy liếc môi, say đắm lòng người :Là... Rồi thầy cưỡng hôn tôi. Nụ hôn đầu đời của mình! Dầu tôi rất thích thầy nhưng mà việc này quá u là đột ngột nha! Tôi giãy giụa nhưng không được. Hai vị tiên sinh coi như không có gì xảy ra khiến tôi muốn điên lên. Tôi là chủ nhà mà! Rồi thầy nhanh chóng khuấy đảo miệng tôi. Chiếc lưỡi tham lam tiến vào, tôi nghe thấy mùi bạc hà từ tóc thầy. Mặt tôi chắc là đỏ như quả cà chua rồi. Cho đến khi tôi muốn ngắt đi thì thầy mới thả ra. Tôi thở gấp, tham lam lấy lại khí oxy cho mình. Thầy nhắc bóng tôi lên :Muốn mượn linh thú, chỉ còn cách này!

Thầy bế tôi lên phòng, phòng ngủ của tôi đó. Thầy đặt tôi lên giường, tôi đang kiệt sức đây! Không thể biết được điều gì sẽ xảy ra với mình, tôi cố lết vào sâu trong giường. Thầy đè tôi, hôn tôi. Tôi như bị mê hoặc, không phản kháng, chỉ khẽ ừm... vài tiếng. Tay thầy ôm tôi, lần mò sau chiếc áo học sinh. Tôi nhắm tịt mắt, không hề nghĩ đến cảnh này. Tay tôi cố chặn thầy nhưng không ăn thua! Làm sao đây? Tay thầy mở từng chiếc khuy áo, nhẹ nhàng cởi chiếc áo sơ mi nữ rồi để sang một bên. Nội y màu trắng lộ ra. Tôi nhắm mắt, che mặt mình. Thầy hôn lên cổ tôi, lần mò xuống đôi hồng bào của tôi. Thầy cởi váy tôi, cũng để sang một bên. Tôi không thể phản kháng... im lặng nhìn bản thân mình trong tình trạng xấu hổ. Thầy cởi chiếc áo sơ mi của mình. Cơ thể điển trai hiện ngay trước mắt. Làm sao bây giờ? Thầy hôn má tôi, đôi tay tham lam cởi đồ, vật hết sang một bên. Tôi đang ở một tình thế trở trêu của cuộc đời : mình trần như nhộng, người mình thích đang cởi trần, cả hai đang cùng một chiếc giường, người ngoài cuộc không giúp! Tôi lấy tay che mặt : Thầy à... chuyện này là sai trái! Thầy mặc kệ, liếm hạt đậu đỏ bên trái, tay mân mê hạt đậu đỏ bên phải : Em thực tình không giống học sinh lớp bảy nha~ Đây là khen hay chê vậy? Rồi tôi không còn sức lực, thầy hôn từng nơi, kết thúc nụ hôn là ở ngay nơi cấm kỵ. Là đàn ông ai cũng như ai, thấy cảnh tiên thì đầu thêm kiêu ché! Thầy liếm nơi đây. Tôi xấu hổ :Thầy...a... đừng... bản lắm...ha...ha... Thầy vẫn mặc kệ, mút lấy nó. Cảm giác lạ quá! Vừa xấu hổ vừa kích thích, cái quái gì vậy chứ! Sau một lúc, thầy ghé tai tôi :Cho thầy nghe... Dầu cho hay không thì kết quả cũng chỉ có một... Rồi thầy tiến vào... tôi đau lắm! Rất đau. Đến nỗi... nước mắt ứa ra. Thầy vỗ về : Xin lỗi... đau lắm phải không? Tôi đánh nhẹ vào ngực thầy :Không sao...nhưng mà...đồ đáng ghét! thầy bắt đầu di chuyển. Tôi cảm giác đau không tả nổi, khẽ phất ra :A... Âm thanh thật là... tôi vội lấy tay che miệng. Tôi ghét nó! Tôi biết là nếu như vậy sẽ có thai nhưng mà tôi chưa có. Ừm...thật đấy! Thầy nói :Nghe dễ thương lắm! Đừng giấu âm thanh ấy chứ! Thầy di chuyển mạnh hơn, tôi không thể ngăn cơ thể phất ra âm thanh xấu hổ. Đau quá! Nhưng mà...cảm giác này...lạ quá! Tôi đang chìm đắm trong sự khoái lạc! Cơ thể tôi nóng ran, bên dưới lạ lắm. Tôi ra... thực quá xấu hổ, tôi che lại. Thầy cười gian tà :Em nhạy cảm thực đó! Thầy còn chưa ra nha~ Rồi thầy di chuyển nhanh hơn....

Không biết đã bao nhiêu lần rồi, tôi không thể di chuyển nổi. Bên dưới chũra đầy tinh hoa của thầy, chảy ra dra nệm. Thầy mặc quần áo, ngồi xuống giường :Thầy sẽ chịu trách nhiệm. Linh thú của em... thầy sẽ triệu hồi được. Cảm ơn... xin lỗi... Tôi nhìn thầy, mỉm cười :Thực ra... em thích thầy...

.....

Tề Bác và Trương Nhật Nam lên phòng tôi, vỗ tay :Nhâm Mục Diệu ghê thật! Tề Bác cười cười :Cảnh sát Trương Nhật Nam bắt tên biến thái đó đi! Haha! Trương Nhật Nam vỗ vai Tề Bác :Rất tiếc nhưng tôi không thể! Vì nó quá dễ thương! cái gì đây! Tôi đang trần như nhộng mà họ còn có thể giỡn được. Tôi không di chuyển được luôn rồi! :Hai người...thật ngại quá nhưng tôi không cử động nổi nữa rồi, làm phiền đáp hộ cháu cái chần. Thầy ngồi bên, cười :Để họ chiêm ngưỡng tình cảm thầy dành cho em. Đừng ngại... Tôi muốn điên lên :Thầy bảo em đừng ngại là đừng ngại như thế nào. Em là con gai mà. Đồ thầy giáo lưu manh! Thầy mỉm cười ngồi đó nhìn. Thực là...đàn ông đáng ghét!

Bạn đang đọc truyện *Thầy Oi, Chuyện Của Chúng Ta...* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Học làm quen với ...

Tôi không nhúc nhích nổi nữa! Thật là khó chịu quá đi mất... thầy sau khi đuổi Tề Bác tiên sinh và Trương Nhật Nam tiên sinh về thì ẵm tôi vào phòng tắm. Thầy mở vòi nước, từ từ đặt tôi vào bồn:

-Sao lại nhẹ thế này? Không ổn... là bao nhiêu cân vậy?

Tôi che mặt:

-Thầy giáo ngốc, sao lại hỏi em bao nhiêu cân chứ!

-Ày, đừng dối! Là tôi sai, tôi không đúng, đừng dối...

Mặt thầy lộ rõ vẻ lúng túng khi nói câu đo. Dễ thương quá đi mất!

Thầy tắm rửa cho tôi, đến nơi tiên ấy thì tôi chặn lại:

-Đề em... khoan đã thầy ơi! Nè, này, khoan đã!

Không đề tôi nói xong, thầy đã rửa nơi đó. Ngai chết mất! Đúng là không thiết sống nữa mà.

-Đồ ngốc! Sao em lại thích thầy như vậy chứ!

- Bởi vì em sinh ra để dành cho tôi, cho ông chú già gần ba mươi này!

Đôi phòng má, đồ mắt dày nhà thầy! Hừ, quyết không nói chuyện với thầy nữa!

-----+-----+-----+-----+-----++

Sáng rồi. Chuẩn bị đi học thôi! Khoan đã, sao nặng nặng! Nhìn, tôi hốt hoảng vì thật đang nằm ké! Trời ơi! Tôi dối, định ngồi dậy thì thầy cầm tay. Giọng thầy hơi khàn do mỗi dây khiến tôi đỏ mặt:

-Khoan... đây mà không gọi tôi sao?

-A... tai..tai... thầu không dây thôi a...~

[illegible]

Ồ trường, chúng tôi sẽ không thân thiết quá để tránh gây nghi ngờ. Nhã Lạc Lam vẫn bám theo tôi, hỏi han đủ điều tuy nhiên vẫn chưa biết chuyên.

Hôm nay tôi cảm giác khó chịu. Bụng đau... và có vẻ nóng tính hơn mọi ngày! Giờ về, tôi cảm thấy...ướt. Nghi lắm! Tôi ngại ngần không dám đứng lên, ngồi ỳ ra đó. Nhã Lạc Lam lo lắng:

-An Ha, câu sao vậy? Không khỏe à ?

-Không sao, câu cứ về trước, chút nữa mình về.

-Ừm...vậy mình về, nhớ chăm sóc tốt cho bản thân! Tam biệt

-Tạm biệt

.....

Sau một lúc ngồi thừ ra không biết làm sao, bỗng có tin nhắn:

-Tiểu An, sao giờ này còn chưa về?

Tôi nhập lại tin nhắn trả lời:

-Thầy mang cho em cái áo khoác.

Rồi chưa đến mười phút sau, thầy giáo Nhâm đã đến, đưa cho tôi cái áo khoác màu đen:

-Cảm ơn thầy!

Tôi nhanh tay cột áo ngang eo rồi chậm rãi đứng dậy. Con nhói ập đến, tôi ngồi thụp xuống. Thầy ầm tôi lên. Tôi ngăn:

-Thầy...không được... sẽ thấy mất!

-Em... có... hả?

-Thầy giáo ngốc! Đừng có hỏi như vậy!

.....

Sau một lúc, cuối cùng cũng về đến nhà. Tôi định vào phòng tắm nhưng mà bị thầy chặn:

-Em không biết. Để tôi chỉ cho này!

- Thầy... thật biến thái!

-Ai bảo em cơ chứ. Đều tại em quá ngốc đó tiểu An.

Thầy nhẹ nhàng cởi quần trong của tôi đã thấm đầy máu, chảy tong tong. Kinh thật! Vừa ngại vừa khó chịu do khiết phích_ (bệnh sạch sẽ)

Thầy nhẹ nhàng dùng bông gòn, thấm nước ầm rồi rửa. Tôi không biết sĩ diện của mình để đâu! Ôi, chết mất!

Sau khi vệ sinh sạch sẽ, thầy bảo:

-Tôi đi mua băng cho em, ngoan ngoãn đứng ngồi ghế salon, được chứ?

Tôi gật đầu, đợi đến khi thầy ra ngoài mới bắt đầu tắm. Cảm giác nước ầm chạm vào da thật là hạnh phúc. Thoải mái quá đi thôi! Lúc tắm xong cũng là vừa lúc thầy về. Thầy lấy một miếng băng, chỉ toa cách sử dụng rồi đi ra, sử dụng cho sạch sẽ rồi bắt đầu nấu bữa tối. Thầy thật là đảm đang quá đi!

Bạn đang đọc truyện *Thầy Oi, Chuyện Của Chúng Ta...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Bảy năm nữa em sẽ cưới thầy!

Oa... mệt chết đi được! Thứ bảy rồi, nhanh quá! Nhưng mà cơ thể tôi vẫn mệt mỏi, đau nhức do những ngày... đáng xấu hổ đó. Thầy gần như chăm sóc tôi từ đầu đến cuối. Thực tình là mệt lắm nha~ cứ âm ỉ đau, cơ mỏi, chỉ muốn lười biếng ngủ cả ngày. Không những thế còn phải canh đến giờ thay băng nữa, phiền phức kinh khủng. Cũng may là thầy rất là tâm lý nha~ thầy lúc nào cũng ôn nhu:

-Tiểu An, thầy thay băng cho em

-Này, Tiểu An mau ăn trưa lấy sức.

-Em có đau lắm không?

-Thầy rửa cho em, mau vào phòng tắm!

.....

Tôi cảm thấy xấu hổ chết đi được, cảm giác mình đây như một tiểu thư vô dụng vậy! Cái gì cũng nhờ thầy. Cơ mà từ chối thì thầy vẫn làm đúng là nguời bị đường (1) mà! Trách làm sao được, ai bảo do bản thân mình chưa có kinh nghiệm trong việc này!

-----';-----'+-----'-----

#hai ngày sau#

Thầy có vẻ không vui cho lắm

-Tiểu An, mau uống cái này vào!

-Tại sao?

-Em đã có lâu lắm rồi, không ổn!

Tôi ngại đồ mặt:

-Thầy... đồ ngốc biến thái!

Thầy có vẻ không quan tâm, đưa viên thuốc vào miệng tôi. Ưc! ... mùi thuốc bắc nồng nặc, khó chịu quá đi! Thầy quá đáng lắm rồi a~

---++

Tối, thầy nằm bên giường:

-Áy dà, ông chú già như tôi chắc cả đời cũng chẳng có vợ!

-Thầy mà không có vợ, để em.

-Lúc đó tôi đã hơn ba lăm, em mà dám cưới?

Tôi gật đầu:

-Bảy năm nữa em sẽ cưới thầy!

- Em chắc không?

-Chắc chắn, nên thầy không được yêu ai đâu đấy, vì... thầy... à...ừm... dẫu thế nào bảy năm nữa em cũng sẽ lấy thầy làm chồng!

Bạn đang đọc truyện *Thầy Oi, Chuyện Của Chúng Ta...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Bùa ngải (1)

Chào mọi người. Sau nhiều chương lạc đề mình đã quay lại cho đúng thể loại chính của nó. Đây là chương nên đọc vào buổi tối. Nếu bạn nào cực kỳ sợ mủ N sao thì cứ bình tĩnh mà run do nó thuộc nhóm cực nhẹ. Thật đó, nhẹ. Không kinh dị, chỉ hơi biến thái do con ma đòi lấy vợ thôi! :v

Ai da~ thoát cái đã đến tháng mười rồi, thực là nhanh quá đi mất! Bài tập về nhà ngày càng nhiều, bài trong sách không khó như những cấp khác nhưng mà không dễ hiểu chút nào a~ Thầy giáo Nhâm đã sống ở nhà tôi, không ở ký túc xá của trường nữa. Có lẽ là ổn đấy.

Hôm nay là...thứ tư rồi! Ôa, hôm nay được trống tiết đầu nên thầy đến trường trước, tôi ở nhà tranh thủ hoàn tất những công việc không tên phiến toái. Nhiều lúc chỉ muốn hét thật to :

-Công việc nhà là đồ ngu bì đường(kẹo mè xừng, ý mình ở đây là nói đồ mặt dày hoặc dai như đĩa)

Cầm điện thoại định đọc tin tức :

-Á! Đã bảy giờ hơn rồi!

Tiết bai bắt đầu lúc tám giờ mười lăm nhưng mà tôi còn chưa ăn sáng, từ đây đến trường là hai mươi ba phút! Bây giờ mình phải mau chóng xếp tập vở thôi!

Sau một hồi, tôi đến tiệm bánh bao của dì Ba Truong. Như thường lệ, tôi mua ba cái bánh bao xá xíu để cho tôi, Nhã Lạc Lam và thầy. Đang định lấy tiền thì đã có người trả:

-Ba cái bánh bao này để cháu trả hộ bạn.

Tôi nhìn cậu ấy. Là một cô bạn, có lẽ là bằng hoặc hơn tôi một hai tuổi, tóc thắt bím hai bên, đeo chiếc kính gọng tròn như nhân vật trong truyện tranh. Tôi lên bển:

-Đàn ông ai cần thứ này chứ?

-Đề em mặc dụ tên đó ra.

-Cái gì? Thầy đùa em chắc?

-Chịu khó đi!

Chiều, sâu giờ

Thầy giúp tôi kéo khóa áo. Thật là khó chịu. Mối đỏ, má hồng, móng tay đỏ, mắt cũng đỏ đỏ như mấy bộ phim bộ từng xem. Đôi giày vải màu đỏ thêu, có hoa sen thêu tay rất khéo. Cả người tôi cứ như đi cưới chồng, cài trâm hoa nhưng ngặt nỗi là cười không được! Bởi vì đó là ma!

Đang ngủ, thầy gọi dậy. Là mười một giờ rưỡi đêm. Tôi dụi mắt, ngáp dài rồi đi với thầy. Nhà của Lý Lan thật là to! Phong cách khá cổ, sân vườn rộng khiến nó thêm phần uy nga. Thầy nhiu mày:

-Là chơi bùa gì vậy? Rõ là rất nặng, ngọc đầu không lên!

Tôi nghĩ thầm: Đàn ông mà chơi ngải? Tính khí chắc là rất ác độc, bản thiêu, ích kỷ lắm!

Tiếng lá cây khô xào xạc làm tôi sợ muốn chết đi được. Phòng khách rộng, bàn ghế gỗ, không có gương. Thầy bảo tôi ngồi, đốt trước mặt hai cây nến. Rải xung quanh ghế là muối hột với gạo nếp. Đằng sau là một cây nến, đối diện mặt là chiếc gương mà thầy mang theo (do thầy có thể thu nhỏ nó nên không hề bất tiện) tôi sợ! Làn sao không sợ chỉ được chứ! Giữa đêm ngồi trước gương, sợ mình cười mà gương nó khóc thì chỉ có mà chết đó! Thầy dặn:

-Tuyệt đối chỉ nhìn vài gương! Không được quay đi đâu hết!

Rồi thầy thấp ba nén nhang, mùi trầm thoang thoang dễ chịu. Một lát, gió thổi. Rèm cửa bay bay, thấp thoáng cái gì đó. Gương khá lớn, diện tích bản thân nhìn được cũng khá là rộng. Tiễn âm phù bay khắp nơi, vàng mã sột soạt dưới đất do gió thổi khá mạnh. Bộ xương xám không dày, gió thổi vào lạnh lạnh mà rợn cả da gà. Một lúc sau có tiếng một người đàn ông, khá trẻ'

-Tiểu Hường, cuối cùng em cũng chịu đám cưới với tôi. Đêm nay, tân hôn sẽ rất tuyệt nha~

Cái gì, tân hôn gì chứ? Tôi nói khề:

-Tại sai lại muốn tôi chết?

-Do tôi quá yêu em. Thề non hẹn biển năm xưa, em còn nhớ? Tiểu Hường, đáng ra, ta là vợ chồng!

-Này... duyên ta đã hết, chẳng phải anh nên buông tha cho tiểu Hường mà anh luôn yêu?

Tôi từ gương, tôi thấy một bóng hình thư sinh. Gương mặt rất đẹp, hai hăng lệ chảy dài...không! Là...máu? Anh ta lại gần, tôi thực lòng muốn chạy ngay nhưng không được, tôi không thể!

Anh ta tiến gần hơn:

-Em nên chết! Để âm dương không còn chia cắt, tôi sẽ nhẹ tay. Nhanh thôi, sẽ không đau lắm!

Hắn ta định bước nữa:

-Muối? Em..

Tôi đang rất sợ. Gương mặt nhợt nhạt, hơi lạnh phả ra. Anh ta điên lên

-Tại sao? Con mẹ đàn bà chết tiệt! Tại sao? Ta... sao lại là hắn? Ta thề, chết cũng không tha cho em!

Tôi nắm chặt tay, kìm chế:

-Đến mức chơi bùa ngải? Vậy thì có vì để yêu?

-...Do...do em dám lấy tên khốn đó! Là do mày! Đúng vậy! Con mẹ khốn kiếp! Mau bước ra!

Gió thổi mạnh, những tia lửa le lói muốn tắt. May là loại chống gió, đỡ hơn rất nhiều.

Vai lạnh... làm sao hắn ta cho tay vào được. Tôi cố không cho bản thân quay đầu lại:

-Bỏ ra...

- đêm nay em đẹp quá! Em đang cài trâm hoa mà anh tặng, vui quá đi mất! Lễ cưới này tuyệt quá, em yêu nhỉ?

Tôi nhìn vào gương, không còn diện trai nữa! Khuôn mặt đang dần thối rữa, chảy xuống những miếng thịt. Máu chảy, da lở chỗ đầy gòi. Thật là rất muốn nôn ọe.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Oi, Chuyện Của Chúng Ta...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Bùa ngải (2)

Con ma đó khựng lại một chút:

- Không phải...mày không phải tiểu Hường. Con mụ đàn bà khốn kiếp, dám lừa cả ta!

Tôi cảm thấy thật kinh tởm! Con ma đáng ghét đó bỗng đâu mất. Tôi nhìn qua gương, đảo mắt ngó trái ngó phải cũng không thấy. Đừng nói là nó ở trên trần nhà nha~ quạt trần hình như chuyển động, gió thổi xuống. Tôi cảm giác mình như có bộ da gà phủ lên vậy! Khoan đã, sao không có động tĩnh gì cả?

Sau một lúc lâu ngòai, chỉ có gió thổi và tiếng lá cây xào xạc. Bỗng tôi nghe tiếng hét, hình như là của mẹ Lý Lan. Quả thực! Con ma đó ném mẹ cậu ấy ngay sau lưng tôi. Bà ấy nhăn nhó:

-Duyên coi như dừng, có gì phải hại tôi? Lý Lan còn nhỏ, cha mất sớm, tôi chết đi sẽ tội nghiệp con bé.

Khuôn mặt rữa nát nở một nụ cười độc ác:

-Được, bùa này dành cho con mụ khốn nhà cô. Cô không chết được đâu...

Thầy ném nếp cùng muối hột vào người hấn. Con ma đó la hét đau đớn:

-Đau quá! Tên khốn!

Nhanh thật nhanh, qua tấm gương tôi có thể thấy thầy đang cố tiêu diệt con ma đó. Tôi rất muốn đứng dậy nhưng nếu bước ra, nhìn trực tiếp hấn, tôi sẽ chết và mọi người cũng vậy! Làm sao đây?

Con ma đó cười, nhanh chóng nhập vào mẹ Lý Lan:

-Xem mày dám làm gì tao! Ha ha ha! Hự!

Chưa kịp vui mừng, thầy đã ném vào người của mẹ Lý Lan một nhúm bột, từ đây tôi ngửi thấy mùi thơm. Tên đó nhanh chóng thoát ra khỏi cơ thể bà ấy. Thoát cái, biến đâu mất. Mẹ cậu ấy có vẻ rất mệt, người không nhúc nhích. Thầy đỡ dậy, đặt lên ghế sofa. Mẹ cậu ấy đang nằm, bật dậy:

-Đừng giết tôi! A...đừng!

Thầy diu:

-Không sao! Ổn rồi, bà Lý.

-Con ma đó...bùa đó đã giải được chưa?

-Thật xin lỗi, việc này...ngày mai hấn ta sẽ đến. Còn rằm, bùa vẫn chưa trấn được hết, mới được vài phần. Tôi quên bảo mọi người chỉ được ở trong vòng kết giới.

-A! Không sao! Tôi cũng đỡ hơn. Lần này mệt ít. Cũng do chúng tôi sơ suất!

Bạn đang đọc truyện *Thầy Oi, Chuyện Của Chúng Ta...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Bùa ngải (3)

Tôi không dám động đây, nhìn qua gương. Là một tấm thẻ bạc? Thầy chắc là không để ý liền nói:

-An Hạ, đã có thẻ ra.

Tôi thở phào, ngồi nãy giờ mỏi lưng quá đi mất. Không chậm trễ, tôi đến ngay chỗ có tấm thẻ bạc mà đã nhìn thấy. Cảm nó, hơi lạnh truyền đến tay như nước đá. Trên đó có hình một người phụ nữ nằm sấp, mặc đầm ngủ mỏng, trên là một người đàn ông đang đứng một chân đạp đầu, một chân đạp chân người phụ nữ. Người đàn ông chỉ quần chiếc khố màu lam, tóc tai rũ rượi, miệng cười độc ác, người phụ nữ có tư thế hình như là cố chống cự. Nhanh chóng, tôi đưa cho thầy xem. Mặt sau miếng bạc là chữ ký tự nào đó mà tôi không biết. Thầy vừa nhìn thấy, sắc mặt liền thay đổi, có lẽ có thể nói là rất khó coi:

-Đàn ông sao lại... chơi loại bùa ngải này... Bùa này rất khó giải, kèm theo thời gian lâu như vậy...tôi e là...

Mẹ Lý Lan bàng hoàng :

-Vậy... chẳng lẽ để tiểu Lan sống một mình... đối với tôi chết không thành vấn đề, chỉ sợ con bé...

Thầy gượng cười, trấn an:

-Đừng lo, đã trấn được. Tôi sẽ giúp cô, cô Lý!

-Cảm ơn thầy rất nhiều!

Tôi mỉm cười, vừa quay ra cửa bỗng nhìn thấy một bóng đen vụt qua. Tôi giật mình hét toáng lên. Hai người họ nhìn tôi, thầy hỏi:

-An Hạ, chuyện gì vậy?

Tôi chỉ ra cửa:

-Vừa có bóng đen!

Thầy nhìn đồng hồ:

-Đã hơn hai giờ sáng. Tốt nhất ta tạm thời ở đây. Đừng ai bước ra.

Nói rồi thầy rải bột gì đó khắp nhà, mùi thơm tỏa ra dễ chịu. Bây giờ cả người tôi vẫn một màu đỏ chói đáng sợ, nhanh chóng nép vào thầy. Tôi khẽ khàng:

-Nhân danh chủ nhân của Linh thú tam vĩ hắc hồ ly, ta triệu hồi người. Tinh linh lập lời thề, hãy cho ta thấy sự trung thành của người. Cho ta thấy Tam vĩ hắc hồ ly!

Tiếng thủy tinh vỡ khẽ vang lên rồi tan biến, hòa cùng không khí. Nhanh chóng, Phong Nhã hiện ra trước mắt. Thầy khẽ nói:

-Tiểu hồ ly rõ ràng chỉ mới sống hơn một trăm năm sao lại có thể có phép ngưng đọng thời gian nhỉ?

Tôi giật mình! Sao... thầy vẫn... Thầy nhếch mép :

-Tiểu An a tiểu An, em quên rồi sao? Ngày hôm đó...

Tôi chỉ muốn độn thổ đi thôi! Đáng ghét! Mặc kệ thầy, tôi hỏi Phong Nhã:

-Tiểu yêu, bùa này người có thể giúp không a?

Phong Nhã ve vẩy ba cái đuôi đen tuyền:

-Ây da, bùa này nặng lắm a~ được ai trấn vài phần là đỡ rồi. Ta chỉ giúp gần hết, ngăn việc quấy đêm. Nhưng việc nạn đến ta e...

-A, được thôi! Nhờ cả vào người

Bạn đang đọc truyện *Thầy Oi, Chuyện Của Chúng Ta...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Bùa ngải (4)

Hôm ấy ở trong nhà của Lý Lan mà tôi cứ sờ sờ chết đi được! Phong Nhã đã giúp một vài phần bùa nên có vẻ yên tâm hơn. Sáng rồi mà tôi chưa chọn được bao nhiêu. Chắc là áp lực quá nên vậy, sao vụ này chắc phải nghỉ ngơi ngưng tiếp khách quá đi thôi! Tôi cùng mẹ Lý Lan đi về do thầy bảo có vài thứ cần mua. Đang đi trên đường, bỗng đâu ra một chiếc xe tải chạy đến đột ngột. Xe phanh gấp, những thanh sắt từ trong thùng tải lao ra, may mà né kịp. Mẹ Lý Lan hoảng hồn, hơi thở gấp gáp, mắt mở to nhìn cảnh tượng. Tôi chỉ hơi xước tay nhẹ một tí, may thật. Sau khi về đến nhà, tôi liền triệu hồi tiểu hồ ly thôi ra:

-Phong Nhã! Tại sao vẫn còn nạn? Đặc biệt người bị thương là ta?

Tiểu hắc hồ ly bay lơ lửng:

-Thật ra... khi giải bùa thì người gánh một phần sẽ là người. Cô ta có nạn sáng nhưng sẽ không bị thương hay chết. Còn cô thì có nguy cơ...

Tôi cá kinh! Vậy thì chịu thôi. Tôi nay phải cố gắng tiêu diệt con ma đó, nếu khi thì...

Nhanh chóng đã đến tối. Lần này bớt đáng sợ hơn do một phần là đã quen, một phần có Phong Nhã đề phòng. Như hôm qua, tên đó đứng sau lưng tôi. Đôi bàn tay lạnh lẽo chạm vào da thịt, giọng nói vô hồn, đôi mắt ánh lên tia oán hận nhưng đôi môi mỏng vẫn khẽ mỉm cười:

-Tiểu Hường không ở đây, vậy cô sẽ là hôn phu của ta. Ta vốn không kém chọn. Không cần lo lắng thả lỏng ra.

Tôi vẫn chăm chăm nhìn vào cái gương trước mặt, khẽ khàng gằn từng chữ :

-Ta tuyệt đối... KHÔNG BAO GIỜ LÀM VỢ CỦA NGƯỜI!

Hắn ta mất long sông sọc, vài miếng thịt rửa nát hôi thối rớt xuống sàn nhà lát đá. Nhanh chóng, hắn chuẩn bị xử lý tôi thì Phong Nhã đã nhanh chóng ngoạm chặt cổ hắn. Hắn tức giận:

-Là loài nào? Dám động đến oán quỷ tam cấp ta!

Thầy nhanh chóng, dùng một tấm gương, đưa trước mặt hắn. Hắn ta giãy giụa, cơ thể dần yếu đi, dần dần, chỉ còn lại một hồn ma bình thường. Thầy nhìn:

-Người vốn không phải là kẻ đã từng thề non hẹn biển với tiểu Hường. Dám mượn quỷ khí và quỷ quan của hắn mà định ăn luôn hồn của cô ấy? Hôm nay là ngày tàn của người rồi!

Tay thầy chứa đầy thứ gì đó màu đen ngòm, ngo ngoáy. Thầy nhét chúng vào cơ thể hắn. Hồn ma la hét, tỏa ra một mùi khó chịu. Khói tỏa ra tứ phía, qua gương, tôi nhìn thấy một khuôn mặt khác, khẽ mỉm cười. Ai đó thì thầm qua tai tôi:

-Rất giống tiểu Hường lúc nhỏ.

Tôi giật mình vì cơ thể dần cứng đi. Sau khi giải quyết xong hắn, thầy nhìn tôi, mặt biến sắc:

-Tiểu An! Đừng quay lại!

Bạn đang đọc truyện *Thầy Oi, Chuyện Của Chúng Ta...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Nhà hàng xóm (1)

Thời gian thấm thoát trôi đi nhanh chóng. Thoắt cái đã sắp đến ngày thi cử. Ôn thi cỡ một tháng nữa thôi! Hiện trường đang bận gì đó, ban giám hiệu cho nghỉ ba bữa, thứ nấn đi học lại. Thật hú vía. Khôn phải nghe giảng thuyết đầu tuần hay Nhã Lạc Lam lái nhái bên tai là được rồi. Đang lơ mơ suy nghĩ thì tiếng chuông cửa reo lên. Thầy đang ở tròn bếp nói vọng ra:

-Tiểu An, mau ra mở cửa đi!

Tôi nhanh chóng mở cửa:

-Xin chào.

Trước mặt tôi là một gia đình năm người gồm bố, mẹ, một anh trai, một em gái và một em trai:

-Xin chào. Thật xin lỗi đã làm phiền. Chúng tôi là người mới chuyển đến ở nhà bên cạnh. Từ nay chúng ta sẽ là hàng xóm, mong được giúp đỡ.

Nói rồi người mẹ đưa cho tôi một hộp quà được bọc giấy kỹ càng:

-Đây là quà gặp mặt. Từ nay mong cháu giúp đỡ.

Tôi lúng túng cầm hộp quà:

-A... cảm ơn dì. Nếu có việc cần, cháu sẽ giúp hết sức!

Tôi vào phòng khách ngồi. Thầy bước đến, ngồi xuống và tháo tạp dề:

-Ai thế?

-A, là hàng xóm mới. Họ có vẻ rất thân thiện nha~

-Ừm. Một gia đình à?

-Đúng vậy. Bao gồm bố, mẹ, anh trai và hai em một gái một trai.

-Vậy sao.

-Mà họ thực sự rất đẹp đó! Một gia đình toàn người đẹp thôi!

-Tiểu An. Đừng nói là em thích người anh trai a?

-K...Không đâu! Em chỉ thích....thích...thầy thôi!

-Làm sao tin được a? Vậy nên...

Rồi thầy cười... A! Vớ phải thầy giáo biến thái rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thầy Oi, Chuyện Của Chúng Ta...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Nhà hàng xóm (2)

Tôi thở hên hên :

-Thầy đúng là đồ ác độc!

Thầy mỉm cười:

-Vậy mà em lại yêu. Thế tôi nguyện ác cả đời.

Tôi nắm chặt ga giường:

-Đồ mặt dày nhà thầy... mau... dừng lại...

Thầy nở nụ cười mê hoặc:

-Nếu tôi không muốn?

-Đ...đồ đáng ghét! A! Nhẹ một chút!

Hỗn đản thật! Bây giờ người gần như không nhúc nhích nổi. Thầy mặc lại quần áo:

-Tiểu An a Tiểu An. Do em thôi!

-Thầy... đồ ông chú già đáng ghét!

Mặt thầy sa sầm. Ách! Làm sao đây?

Thầy liếc môi:

-Em... muốn làm hiệp nữa?

-Á! Là em sai! Đừng nha! Rất tốn bao cao su đó!

-Ha, trễ rồi. Có ba thứ không bao giờ lấy lại được. Trong đó có lời nói!

Òa! Một chết đi được! Thầy ôm tôi vào lòng. Cơ thể của thầy bao phủ tôi:

-Tiểu An. Em thực là... bao giờ mới hết bướng bỉnh đây.

Tôi thực không còn sức, miệng khát khô cả rồi. Chỉ khẽ thờ dài một tiếng.

Tôi.

Tôi ngồi dài lên ghế sofa, người mệt rã rời. Tôi dẫu sao cũng lóp báy, làm sao chịu nổi cơ chứ! Thầy xoa bóp vai tôi:

-Mệt lắm à?

-Thầy còn hỏi!

-Ừm... mới chỉ khởi đầu mà em đã vậy rồi. Thực quá nhạy cảm a~

Tôi quyết miệng:

-Như vậy mà thầy bảo mới dạo đầu? Thực hay giả đây?

-Thực. Tôi chưa thỏa mãn đâu. Nếu em muốn...

-Ách! Đừng nha thầy! Em sợ rồi!

-Ha ha!

-&---

Thầy đứng trước lớp:

-Hôm nay lớp chúng ta sẽ có thêm một bạn mới. Em vào đi.

Học sinh mới bước vào. Là cậu hàng xóm mới của tôi đây mà. Thấy tôi ngạc nhiên, Nhã Lạc Lam khẽ quay sang hỏi:

-An Hạ, cậu biết cậu ấy à?

-Ừ, là hàng xóm mới của tớ.

Giờ ra chơi, tôi liền đi mua đồ ăn do quên đem. Ra sân sau định ăn cho yên ổn thì nghe:

-Mấy mau móc tiền ra!

-Xin...xin...xin lỗi... tôi không có tiền.

-Ma mới mà không có tiền?

Rồi tiếng 'Á' do đau vang lên. Tôi tức tốc ra đằng đó. Là cậu bé hàng xóm! Vậy ta bị bắt nạt!

Thủ lĩnh hình như là anh khối trên. Anh ta mặt tức giận:

-Mày là ai?

-Tôi là ai không quan trọng. Quan trọng là anh mau thả cậu ấy ra!

-Khối dưới mà hỗn xược! Mày ngon!

Hắn hùng hổ bước đến định xử tôi nhưng cũng may Nhã Lạc Lam tới kịp. Tôi chưa kịp làm gì cậu ấy đã cho anh ta một đấm ngay bụng. Anh ta ôm bụng, mặt nhăn nhó:

-Mày...

Nhã Lạc Lam vênh mặt:

-Thử!

Anh ta im bặt. Tôi đến dìu cậu hàng xóm. Cậu ta bầm tím vài chỗ, rồi rít cảm ơn:

-C...cảm ơn. Cậu hình như..

-Là hàng xóm nhà cậu!

-Thực không biết đem đáp gì cho hai người!

Nhã Lạc Lam vui vẻ:

-Không cần!

Rồi nhanh tay kéo tôi vài lớp.

---+-++

Hôm sau, không thấy anh ta nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thấy Oi, Chuyện Của Chúng Ta...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Nhà hàng xóm (3)

Hôm nay đi học về, Nhã Lạc Lam nằng nặc đòi đến nhà tôi khiến tôi cũng phải bó tay. Đi đến gần nhà hàng xóm. Lạ quá! Cửa mở?

Nhã Lạc Lam tò mò, nhìn vào trong nhà:

-Này An Hạ! Hàng xóm mới đây hả?

-Ừ, đúng rồi!

-Tớ cảm thấy bất an. Hay thử vào đó đi!

-Nhưng..

Chưa kịp phản ứng, Nhã Lạc Lam đã kéo tôi vào trong. Nhã Lạc Lam thì thâm vào tai tôi:

-Tớ cảm thấy lạ quá, không an tâm.

-Vào nhà người ta mà!

Vậy mà vẫn lòi tôi đi vào tiếp ấy!

Ừa! Có tầng hầm còn mở kia! Chúng tôi từ từ bước xuống từng bậc thang, cố gắng không gây ra tiếng động. Sau khi xuống, chúng tôi nghe văng vẳng tiếng la lối. Có một chỗ sau bức tường, hiểu kỳ, nhìn vào. Là gia đình hàng xóm mới, nhưng... họ ăn mặc lạ quá!

Bạn đang đọc truyện *Thầy Oi, Chuyện Của Chúng Ta...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

Bộ đồ như... à... giống người rừng vậy! Da hổ? Cái quái gì thế? Nhưng mà quan trọng hơn là họ đứng quanh một cái lồng bằng sắt. Những người trong đó mất long sông sọc:

-Mau thả ra! Tao sẽ báo cảnh sát!

-Tụi mày làm quái gì thế! Tỉnh bắt cóc sao!

-Đây... tôi làm gì chứ hả!

Mặc kệ những người bên trong la hét, thực ra chỉ có ba người... nhưng vẫn... hài... dà...

Người mẹ (hàng xóm) lên tiếng:

-Tên này dám đập lên dây ruy băng buộc tóc! Đáng chết!!

Người em trai cũng nói:

-Tên này bắt nạt tôi! Đáng chết!

Rồi chị gái cũng vậy:

-Bà này dám đưa đồ không dùng được cho tôi. Đáng chết!

Rồi gia đình họ cũng vậy:

-Đáng chết! Xử phạt!!

Tiếng cọ xát của máy móc vang lên chói tai. Một đồng bông hoa đỏ như máu, nhụy hoa là ...mắt? Có bông là miệng. Gia đình hàng xóm cười lớn, những bông hoa có miệng cắn họ. Những bông hoa có mắt tiết ra chất nhờn màu cam, đồ từ trong chui ra. Tôi cảm thấy bụng mình như sôi lên. Cố dùng tay bịt miệng. Nhã Lạc Lam ở đằng sau khẽ run, mặt quay đi chỗ khác. Rồi người anh lên tiếng:

-Mau đi kiểm tra! Kèo có người trốn!

Keng! Thôi rồi... Nhã Lạc Lam lỡ làm rớt một thanh sắt ngắn. Bọn họ hét:

-Mau ra! Là ai!

Tôi và Nhã Lạc Lam nhìn lên trần! May quá, có thể trốn

Hai chúng tôi trèo lên, nấp trên đó. Bò kiểm đường ra, lại thêm một lối rộng lớn. Sao mà lăm thế nhỉ? Một người phụ nữ máu me đầy người, nằm sấp, hơi thở hỗn loạn:

-Mau... chạy đi...

Tiếng gia đình vang lên:

-Kẻ nào!

Người phụ nữ nói trong sự khó nhọc:

-Không... kịp...r...rồi... mau già... già... ch...chết...mau...

Too và Nhã Lạc Lam giả chết, nằm, chờ động tĩnh. Bố và hai người con đến. Họ nhìn xung quanh:

-Lạ thật! A... mau kiểm! Không được dễ thoát!

Rồi họ đi chỗ khác. Một hai phút sau chúng tôi mới dám cử động. Người phụ nữ... đã mất. Khoan đã... nếu hai chúng tôi giả chết mà họ không nhận ra

thì chắc chắn là đã rất nhiều người ra đi! Hồn đàn thật!

Đi mộng lúc, qua đống xác người với lao nhon, cung tên, dao rìu và chùy gai này nọ. Tôi thấy cả gia đình tụ họp lại một chỗ. Không may rooftop! Họ đã thấy. Tất cả cùng đồng thanh:

-đáng chết!

Bỗng người mẹ kêu hốt hoảng:

-Thôi... không! Ta nói nhầm nơi rồi!

Sầm! chiếc lồng sập xuống. Tôi nhanh chóng chạy ra chỗ khác

Do quá kinh hãi, hai chúng tôi vội đi. Chỉ nghe thoáng tiếng máy móc cọt xát, kéo kẹt.rồi tiếng la hét, mùi máu, mùi thơm trộn lẫn.

Thật kinh khủng!

Nhưng... liệu có thực sự kết thúc?

May và không may khi hai chúng tôi bước vào đó. Mãi mới tìm thấy lối ra, Nhã Lạc Lam mặt xanh như tàu lá chuối:

-Biết thế đã không vào... ọe!

Tôi không quá kích động... chắc do lúc bị bọn làm bánh bao nhân thịt người với ở trong bệnh viện làm chai mòn ít nhiều rồi. Giờ tôi đã thoáng hiểu được thế nào là 'Trong cái rủi có cái may.'

Bạn đang đọc truyện *Thầy Oi, Chuyện Của Chúng Ta...* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Kể luyên thi

Luyên thi: yêu xác chết

Nhanh chóng cùng Nhã Lạc Lam về nhà, lúc đó thầy vẫn chưa về. Bảo rằng hình như có công việc gì đó. Lấy điện thoại gọi cho Tề Bác và Trương Nhật Nam biết. Rất nhanh, họ cùng đến. Rồi việc lấy lời khai sẽ do Trương Nhật Nam tiên sinh lo. Nhã Lạc Lam mặt không còn một giọt máu, người nhẽ run:

-An Hạ... hồi nãy là do chúng ta nhìn nhầm thôi đúng không... ha...ha...

Tôi nhẽ trấn an:

-Ồn rồi, không sao...

Hôm sau đã có tin trên báo chí. Nghe Trương Nhật Nam kể lại thì biết có hơn hai mươi cái xác bao gồm có ba học sinh trường tôi. Thêm gia đình họ nữa là hai mươi lăm. May mà bọn tôi không bị dính tới. Thầy thì chăm tôi, còn kể lể nghe mà ngán nữa. Haiz..

Hôm nay nghe Tề Bác tiên sinh kể:

-Nhâm Mục Diệu nhà cậu có nhã hứng cùng chúng tôi đi bắt yêu nữ luyên thi không a?

Thầy khẽ liếc:

-Đề xem... Tiểu An, em có muốn không?

Tề Bác cười:

-Gật đầu đi... vui lắm a~

Tôi cười gượng:

-Haha... nếu mọi người muốn.

Tương Nhật Nam khẽ nhấp một ngụm trà, miệng khẽ nói:

-Tất nhiên là mọi người đều muốn rồi a~

-Ừm... vậy thì đi thôi thầy owi~

Trước mặt chúng tôi là mô căn nhà thiết kế kiểu phương Tây khá cổ. Thêm mảnh sân rộng thênh thang và đặc biệt là đã hơn bảy giờ tối khiến tôi khẽ rùng mình. Hoa hồng leo đầy gai, quấn quanh những song sắt, cây cổ thụ và bám lên tường, nở những bông hoa màu đỏ thắm. Mùi hương khẽ tỏa ra dịu dịu đầy mê hoặc khiến tôi không tin nổi chỗ này là nơi chứa rất nhiều xác chết...

Nơi xích đu là một cô gái khá trẻ, mái tóc vàng óng, đôi môi anh đào chum chím, đôi mắt tím mờ to. Tuy vậy nhưng gần như không có nét lai tây. Là người phương Đông, nhưng lại mặc chiếc đầm của Anh hồi lâu. Chiếc đầm dài, phồng màu đỏ hồng. Đôi răng tay trắng đang cầm một cây bông hồng đỏ thắm và kế bên là... một bộ hài cốt.

Cô ấy, nhìn thấy chúng tôi, khẽ đứng dậy:

-Tề tiên sinh, nhả hứng nào đã khiến ngài đến thăm nhà ta vậy a?

Tề Bác cầm tay cô ấy, nhẹ một nụ hôn phớt qua:

-Chỉ là nhờ chút chuyện. Đây là Nhâm Mộc Diệu, đây là An Hạ, Tương Nhật Nam thì cô đã biết rồi đó.

Tôi khẽ chào, cô ấy gật đầu chào lại. Giọng nói nhẹ nhàng, đôi mắt bí ẩn khiến tôi hút hồn. Nhưng mà... luyện thi thì có hơi...

Cô ấy mời chúng tôi vào trong nhà, lấy ít trà hoa hồng đem đi pha.

Mùi hương xộc vào mũi dễ chịu, liền không kiềm được, uống một ngụm nhỏ.

Vậy chứ xung quanh là những thi thể đủ thời gian phân hủy được bảo quản kỹ càng trong lồng kính. Có một thi thể cô gái, rất xinh đẹp được mặc sườn xám. Trông khuôn mặt như chỉ đang ngủ khiến tôi thoáng giật mình. Hơi lạnh khẽ phả vào da thịt khiến tôi rùng mình. Cảm giác như có bóng ma ở đằng sau nhưng khi quay lại thì không có. Linh tính mách bảo rằng không ổn cho lắm. Sao năm nay lại xui quẩy như vậy cơ chứ. Cô ấy ngồi xuống ghế sofa:

-Tôi là Diệp Hy. Không bằng là người nhĩ... chà... nhưng mà... những từ thi này rất có ý nghĩa với tôi. Để tôi kể cho mọi người nghe...

Bạn đang đọc truyện *Thầy Oi, Chuyện Của Chúng Ta...* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Kể luyện thi

Luyện thi: yêu xác chết

Nhanh chóng cùng Nhã Lạc Lam về nhà, lúc đó thầy vẫn chưa về. Bảo rằng hình như có công việc gì đó. Lấy điện thoại gọi cho Tề Bác và Tương Nhật Nam biết. Rất nhanh, họ cùng đến. Rồi việc lấy lời khai sẽ do Tương Nhật Nam tiên sinh lo. Nhã Lạc Lam mặt không còn một giọt máu, người nhẽ run:

-An Hạ... hồi nãy là do chúng ta nhìn nhầm thôi đúng không... ha...ha...

Tôi nhẽ trấn an:

-Ồn rồi, không sao...

Hôm sau đã có tin trên báo chí. Nghe Tương Nhật Nam kể lại thì biết có hơn hai mươi cái xác bao gồm có ba học sinh trường tôi. Thêm gia đình họ nữa là hai mươi lăm. May mà bọn tôi không bị dính tới. Thầy thi chấm tôi, còn kể lể nghe mà ngán nữa. Haiz..

Hôm nay nghe Tề Bác tiên sinh kể:

-Nhâm Mục Diệu nhà cậu có nhã hứng cùng chúng tôi đi bắt yêu nữ luyện thi không a?

Thầy khẽ liếc:

-Để xem... Tiểu An, em có muốn không?

Tề Bác cười:

-Gật đầu đi... vui lắm a~

Tôi cười gượng:

-Haha... nếu mọi người muốn.

Tương Nhật Nam khẽ nhấp một ngụm trà, miệng khẽ nói:

-Tất nhiên là mọi người đều muốn rồi a~

-Ừm... vậy thì đi thôi thầy owi~

Trước mặt chúng tôi là mô căn nhà thiết kế kiểu phương Tây khá cổ. Thêm mảnh sân rộng thênh thang và đặc biệt là đã hơn bảy giờ tối khiến tôi khẽ rùng mình. Hoa hồng leo đầy gai, quấn quanh những song sắt, cây cỏ thụ và bám lên tường, nở những bông hoa màu đỏ thắm. Mùi hương khẽ tỏa ra dịu dịu đầy mê hoặc khiến tôi không tin nổi chỗ này là nơi chứa rất nhiều xác chết...

Nơi xích đu là một cô gái khá trẻ, mái tóc vàng óng, đôi môi anh đào chum chím, đôi mắt tím mờ to. Tuy vậy nhưng gần như không có nét lai tây. Là người phương Đông, nhưng lại mặc chiếc đầm của Anh hồi lâu. Chiếc đầm dài, phồng màu đỏ hồng. Đôi răng tay trắng đang cầm một cây bông hồng đỏ thắm và kế bên là... một bộ hài cốt.

Cô ấy, nhìn thấy chúng tôi, khẽ đứng dậy:

-Tề tiên sinh, nhã hứng nào đã khiến ngài đến thăm nhà ta vậy a?

Tề Bác cầm tay cô ấy, nhẹ một nụ hôn phớt qua:

-Chỉ là nhờ chút chuyện. Đây là Nhâm Mục Diệu, đây là An Hạ, Tương Nhật Nam thì cô đã biết rồi đó.

Tôi khẽ chào, cô ấy gật đầu chào lại. Giọng nói nhẹ nhàng, đôi mắt bí ẩn khiến tôi hút hồn. Nhưng mà... luyện thi thì có hơi...

Cô ấy mời chúng tôi vào trong nhà, lấy ít trà hoa hồng đem đi pha.

Mùi hương xộc vào mũi dễ chịu, liền không kiềm được, uống một ngụm nhỏ.

Vậy chứ xung quanh là những thi thể đủ thời gian phân hủy được bảo quản kỹ càng trong lồng kính. Có một thi thể cô gái, rất xinh đẹp được mặc sườn xám. Trông khuôn mặt như chỉ đang ngủ khiến tôi thoáng giật mình. Hơi lạnh khẽ phả vào da thịt khiến tôi rùng mình. Cảm giác như có bóng ma ở đằng sau nhưng khi quay lại thì không có. Linh tính mách bảo rằng không ổn cho lắm. Sao năm nay lại xui quấy như vậy cơ chứ. Cô ấy ngồi xuống ghế sofa:

-Tôi là Diệp Hy. Không bằng là người nhĩ... chà... nhưng mà... những tử thi này rất có ý nghĩa với tôi. Để tôi kể cho mọi người nghe...

Bạn đang đọc truyện *Thầy Oi, Chuyện Của Chúng Ta...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: tt

Vài hôm sau, báo có đáng tin về những ngôi mộ bị mất xác. Chủ yếu là xác đã chết từ độ một đến ba ngày. Thầy giáo Nhâm nhaaso một ngụm trà:

-Tề Bác chậm chạp, rõ là lười biếng nói lý với ả ta. Rồi sẽ có lúc phát hiện trong căn nhà cả đống xác chết.

Tương Nhật Nam ha hả cười:

-Biết sao được, rõ không phải lỗi tại cậu ấy. Do ả luyện thi quá mức, ngay cả cô cháu song sinh luyện thi của ả ta cũng khiếp sợ bởi sở thích 419 với xác chết...haiz

419: four one night- tình một đêm (For one night)

Tôi thoáng rung mình:

-Chị song sinh của kẻ luyện thi đó có phải cô gái....

Tương Nhật Nam búng tay:

-Đúng rồi tiểu An. Nhưng cô ta đã là kẻ gần bốn mươi, gọi là cô gái có hơi....hahaha!

Gần...bốn mươi???? Bộ cô ta là thần thánh phương nào hay sao!?

Thầy giám Nhâm xoa hai huyệt thái dương:

-Có một bí mật chúng tôi sẽ nói với em. Có lẽ, điều gì cũng phải có điểm dừng.

Tôi thắc mắc nhưng hỏi mãi, không ai trong số họ trả lời.

....

Một thời gian sau, bão ập đến, trường cho nghỉ vài hôm để chắc chắn. Thầy cười:

-Làm gì có bão đâu. Hôm nay, tôi _ cần một xác chết đã chết cỡ hai ba hôm, ta đi bắt ả.

Tề Bác:

-nhớ đem theo mặt nạ, bởi sẽ rất buồn nôn đấy.

tôi đang rung mình đây hai vị mê bắt ma kia....hic

Bạn đang đọc truyện *Thầy Oi, Chuyện Của Chúng Ta...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: hoàn

Đến căn nhà ấy lần nữa, vẫn là hoa hồng đủ sắc bám khắp nơi, tỏa ra mùi hương dịu dịu. Cô gái ấy ngồi trên xích đu, mỉm cười:

-Ta chờ các người lâu rồi.

Khoan đã...hình như không phải cô gái ấy. Thầy giáo chau mày:

-Xích Lan, người có biết mình đang làm cái gì không hả?!

Cô gái ấy, nụ cười mỉm đầy bí ẩn:

-Xích Lan? Không còn là tên của ta nữa! Haha...

Rồi ánh mắt như ngàn viên đạn:

-Vũ Lôi Cốt!

Gió nổi lớn, những bộ xương khô đứng dậy, hiểu chiến, tạo ra tiếng lách rắc tấn công chúng tôi. Mùi ẩm mốc, tanh tưởi bốc lên. Thật là buồn nôn! Bỗng nơi đùi đau khiến tôi ngã khụy. Một cánh tay khô cầm chặt vào đùi. Tề Bác xám mặt, một mình đập vỡ những bộ xương khô. Thầy giáo Nhâm lấy đầu ra một nhúm bột màu nâu đỏ, quăng vào bọn xương di động kia. Bọn chúng bỗng thành cát bụi, những tên còn lại kẻ sợ kẻ không, tạo một khung cảnh hết sức hỗn loạn. Chân đau khó chạy. Tôi bỗng rất vô dụng, nhưng vẫn là về mặt không có cảm xúc gì mấy. Tương Nhật Nam đến gần ả:

-Xích Lan, ta biết, người vạn lần không tin, phu quân của người đã chết. Hắn đã uống chén canh Mạnh Bà (*)

Canh Mạnh Bà: khi chết, người xưa tin rằng sẽ đi đến cầu Nại Hà, buộc phải uống chén canh Mạnh Bà để quên đi những điều ở kiếp này. Cũng có thể giúp đầu thai em bé, không cười lúc mới sanh.

Hắn ta đã quên người rồi!

À ta cười nhưng mắt thì lệ tràn, không. Là máu!

-Phu quân...chàng không nhớ thiếp sao? Kiếp trước chàng đã thề non hẹn biển, thề sẽ không uống chén canh mạnh bà, để kiếp sau còn nhớ, để kiếp sau còn tìm... Phu quân...

Chợt những bộ xương dừng chuyển động, ngã rập xuống, gãy tan tành.

Tương Nhật Nam nghiêng rằng:

-Kiếp trước kiếp này nào có liên quan... Ta ngàn lần không tha thứ cho người đã giết chính bản thân người. Tiểu nha đầu Xíc Lan ta yêu, vốn đã chết rồi. Tự người...người thay đổi bản thân. Trở thành một kẻ luyến thi này, người thật dơ bẩn. Ta căm thù sự nhơ nhớp không xóa bỏ được...

Rồi ả ta gục xuống:

-Thiếp...

Ả ta dần hóa bụi. Sau một lúc, là đồng cát bụi vô nghĩa. Rồi đồng đó nở ra là một bông hoa hồng đỏ thắm, tỏa hương khoe sắc, dần dần chuyển sang xanh lam đẹp mê hồn. Cánh hoa rụng, hóa thành lông vũ theo gió cuốn bay. Tương Nhật Nam tiên sinh nhìn theo, đôi mắt đượm buồn.

Tôi đang ngồi trên bàn học, đọc tin tức. Lướt qua một hồi, hiếu kỳ nhấn vào xem một mẩu truyện ngắn:

-Có nghe thấy tiếng gì không? Đừng quay lưng lại. Bạn đang ngồi trên bàn học? Dẫu có bàn tay lạnh đặt trên vai, dẫu có tiếng cười, dẫu có hơi lạnh, cũng không được quay lưng lại. Bạ lờ quay lưng? Được thôi. Bạn tìm mọi góc ngách, được thôi. Nhưng tuyệt đối, không được nhìn lên trần nhà nhé! Họ không muốn bị thấy tí nào đâu!

Rồi đèn phòng vụt tắt...

Bạn đang đọc truyện *Thầy Oi, Chuyện Của Chúng Ta...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Hoa thơm ngát, sương còn đọng trên lá, ánh mặt trời chiếu xuống óng ánh. Tôi thức dậy, thầy ôm tôi:

-Tiểu An, hôm nay dấu sao cũng là chủ nhật...

Tôi hiểu ý thầy mà:

-Ừm...nhưng mà em mới dậy mà.

-Kệ chứ, tôi đã giữ hắc hồ ly của em, tôi không được đáp ứng, đừng mong tiểu hồ ly có thể triệu hồi.

Thầy đúng là bá đạo như Tề Mặc trong cuốn Đạo Tình!

Tôi bị thầy chiếm trọn môi, không kịp phản ứng. Tôi khẽ ngửi thấy mùi thơm ngọt dịu dịu. Rồi cơ thể tự dưng nóng lên, cảm giác thêm muốn dâng trào. Thầy hướng ứng, bàn tay ấm áp, trườn xuống bụng rồi đến huyết hoa nhạy cảm. Bàn tay còn lại đặt nói đầu tiên, se nắm nhũ hoa nơi đó khiến tôi ngứa ngáy. Thấy khẽ cắn tai tôi, khiến da gà nổi lên hết cả. Dịch mật tuôn trào, ứng hết dra giường. Thầy cười gian mãnh:

-Tiểu bảo bối của tôi, em thật là nhạy cảm mà~

Tôi không nhịn nổi sự kích thích, đặt khoái cần trong phút chốc khiến thầy càng có hứng giot trò. Lưỡi thầy đi sâu vào, đùa nghịch, trêu tôi. Tôi lại ra thêm lần nữa, cảm giác hơi mệt mỏi. Thầy nhanh chóng cho gây thịt vào trong, làm nhanh như vũ bão. Tôi rên lớn:

-Thầy à...a...ch...a...chậm lại... Nhanh quá...a... Em sẽ không chịu nổi mất...a~

Bên mũi tôi là mùi thơm ngọt lạ kỳ, khiến tôi thêm muốn hơn nữa. Cơ thể không em ý chí, hông tự di chuyển theo nhịp của thầy. Của thầy đang cọ xát

bên trong tôi, thật là ấm. Tôi ra điên cuồng, giọng rên cứ không ngừng làm tôi ngại chết mất! Sau một lúc lâu, cuối cùng thầy cũng ra. Thật nhiều tinh hoa ấm nóng, tràn ra ngoài, như đã lấp đầy trong tử cung của tôi. Một quả, tôi ngủ tiếp.

Khi dậy, khó khăn lắm mới vệ sinh cá nhân xong. Sau khi ăn bữa trưa, tôi cần vi thuốc ngừa thai rồi ực một lần. Có mùi thơm ngọt khê thoang thoang đầu đây. Thật kỳ lạ! Cơ thể bỗng nóng lên, tự động tôi ra, thêm muốn cực độ! Cái quái gì xảy ra vậy chứ?! Tôi gọi thầy, thầy cyowfi gian tà, ẳm tôi lên phòng, còi đồ tôi. Do quá ướt và thêm muốn, tôi chẳng cần màn dạo đầu:

-A~ thầy à... Mau lên... Em muốn nó!

-Tiểu bảo bối hôm nay thật hư! Sao lại quyến rũ như thế chứ!

Rồi gây thịt đập sâu vào tôi. Thầy nhìn tôi:

-Của em vẫn chưa nuốt hết của tôi, hay là...

Mùi thơm ngọt lại qua mũi, tôi không kiểm soát nổi lời nói của mình:

-Vâng... Hãy thỏa mãn em...sâu hơn nữa đi!

Thầy cố đưa sâu vào tử cung. Vừa lúc vào, tôi ra. Cảm giác thực lạ! Sự khoái cảm tăng gấp bội, thêm muốn được hoang ái cả ngày cả đêm bỗng ập đến. Tôi vòng chân ôm thầy, hưởng ứng, tăng cuốn hút cho thầy. Chúng tôi làm cả hơn chục hiệp giao đầu trên giường mới nghỉ. Cả người ê ẩm, dra giường ướt hết cả. Thật là...sao lạ thế chứ!

Tối, tôi nói với thầy về mùi hương đó. Thầy cau mày:

- Tiểu bảo bối của tôi, em không may mắn gì hết. Đó là mùi hương dục dục, xen lẫn ái dục. Làm cho người ta thêm muốn không thôi. Nhưng hai ta...chà. Không có gì là không ổn cả.

Tôi mở to hai mắt:

-Thầy...đồ đăng đồ tử biến thái! Hừ...

Bạn đang đọc truyện *Thầy Oi, Chuyện Của Chúng Ta...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Hôm nay tôi đi học, cũng chỉ là một ngày bình thường. Vẫn là cả đồng tập vở trong cặp, kèm theo bữa trưa do chính tay thầy chuẩn bị. Đạp xe đến trường mà tôi vẫn nghĩ nếu bố mẹ về thì sẽ ra sao...

Hôm nay, Nhã Lạc Lam vẫn bám tôi, lải nhải khiến tôi muốn phát bệnh. Một mùi thơm ngọt qua mũi, người tôi cảm thấy khó chịu, suýt nữa thì nạt nộ Nhã Lạc Lam. Cậu ấy có vẻ hơi giật mình khi thấy tôi như thế, rồi rít hỏi han làm tôi bực mình.

Hôm nay tôi khó tính, hầu như điều gì cũng dễ quạu. Chợt tôi nhớ đến mùi thơm ngọt qua mũi, lòng dấy lên nghi ngờ... có lẽ nào chính mùi ấy tôi có tâm tình mỗi ngày mỗi khác?

Thực sự tôi đang cố kìm chế bản thân không tức giận rồi mất kiểm soát. Trưa nay, khi có một cậu bạn làm phiền, tôi cảm thấy rất bực, liền nặng lời một tý làm cậu giận dỗi các kiểu. Làm sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Thầy Oi, Chuyện Của Chúng Ta...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.